

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 755

ONDER DEN BODEM VAN PARIJS.

20 CENT

Plotseling opende zich een deur in de schutting en stortten zich een paar ongere gedaanten op hem.

NIEUWE SERIE

ONDER DEN BODEM VAN PARIJS

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

NUMERO 41.

Het was zeer stil in de groote vrouwenzaal van het hospitaal St. Louis, in de wijk van Chateau Landon gelegen. Het was ongeveer één uur in den middag en zoeven had een jonge verpleegster, geholpen door zaalzusters, den maaltijd rondgediend onder degenen, die krachtig genoeg waren om te eten.

In de zaal stonden meer dan honderd twintig bedden, waarvan er op dat tijdstip ruim tachtig bezet waren, voor dat hospitaal een buitengewoon gunstig percentage.

Niet ver van de groote ingang deur bevond zich, aan het begin van den breeden middenloop, die de twee rijen bedden van elkander scheidde, het tafeltje van Zuster Labiche, de hoofdopzichteres.

Zij was een vrouw die er streng uitzag, met haar glad gestreken, grijze haren, haar grooten, rechten neus, en haar doordringende blauwgrijze oogen, maar toch hielden allen van haar, want onder dat schijnbaar harde uiterlijk lag een hart van goud verscholen, een eidelooze liefde voor degenen die aan haar zorgen waren toevertrouwd.

De zaal was hoog, zeer licht, door de twaalf hoog aangebrachte vensters in iederen wand en de zonnestralen konden er ongehinderd in doordringen.

Het twaalfde bed, van de breede hoofdeur afgerekend, was pas sedert dien morgen bezet.

Er lag een vrouw van omtrent dertig jaren

jaren in, met een zeer bleek gelaat, waarvan men, toen zij werd binnengebracht, zwaar gewond door een kogel in de borst, een laag schmink had moeten wegwaschen, waardoor nu de vale, droge huid van een ongezonde kleur zichtbaar was geworden.

De dokter die haar het eerst had onderzocht, en zich in zijn sneeuw witte jas over haar had heengebukt, had heel even de schouders opgehaald.

Hoe menigmaal werden er in dat hospitaal niet vrouwen van hare soort binnengebracht, op dezelfde wijze gewond, het slachtoffer van een of andere geheimzinnige liefdesroman en die menigmaal zelfs den dader of de daders niet wilden aanwijzen.

Deze vrouw was trouwens niet tot iets dergelijks in staat geweest, want het bloedverlies had haar schier geheel uitgeput, en nadat men niet zonder gevaar den kogel had verwijderd had zij uren lang schijnbaar dood in het kleine zijzaaltje van de operatiekamer gelegen, totdat men het durfde wagen haar door de brandcard-draagsters naar de groote ziekenzaal te laten overbrengen, welke ondergebracht in een der vleugels, die, losstaande, om het vierkante hoofdgebouw zijn bijgebouwd.

Zij had toen even de oogen opgeslagen, en was bijna onmiddellijk daarna ingeslapen, blijkbaar niet in staat een enkel woord te uiten.

En Hoofdzuster Labische had het hoofd geschud, na eenigen tijd zwijgend op de vrouw te hebben neergekeken.

Het was een zonderlinge geschiedenis met deze gewonde geweest.

Diep in den nacht was de politie van het dichtstbijliggende posthuis telefonisch gewaarschuwd dat er in de Rue Madras een zwaargewonde vrouw lag.

Het nummer van het huis was er bij opgegeven, en natuurlijk wisten de agenten uit de betreffende wijk, die daar geregeld dienst deden, onmiddellijk te zeggen dat het huis in de genoemde straat bewoond werd door een zekeren Gaston Huguet, een schatrijken Parijzenaar, over wiens doen en laten juist in den laatsten tijd zonderlinge en vrij onrustbarende geruchten de ronde deden.

Men kon zonder eenige moeite het huis binnengaan, daar de buitendeur open stond, en de agenten vonden inderdaad, na de trappen te zijn opgestormd, op een fraai praalbed in een voor een man wel wat al te weelderig ingerichte slaapkamer, een vrouw, zoo goed als het ging verbonden met fijn linnen, blijkbaar uit een kast in hetzelfde vertrek in der haast weggehaald, en die in allerijl werd overgebracht naar het hospitaal waar zij zich thans bevond.

Men vond in het fijn lederen taschje dat op het kussen was neergelegd, onder meer een marocainen etuitje, dat visitekaartjes bevatte met den naam van Georgette Dufour er op gedrukt.

En nauwelijks hadden de agenten die naam gelezen of ze keken elkander eens veel beteekenend aan en voor hen was de zaak reeds zoo goed als opgehelderd.

Mademoiselle Dufour immers, was niet alleen een vrij bekende variété-artiste, maar zij was ook de intieme vriendin geweest van den man die dit huis bewoonde en die nergens te vinden was, evenmin trouwens als een van zijn bedienden. Men fluisterde dat zij betrokken was bij enkele verdachte zaakjes, nog vóór zij kennis maakte met Huguet, en, om kort te gaan, de politie hield haar reeds sedert geruimen tijd in het oog, nog niet wetende welke verrassingen haar wachtte ten aanzien van mijnheer Huguet, den schatrijken bon-vivant.

Een klein begin van die verrassingen werd haar reeds, toen de brigadier, die de vier manschappen aanvoerde, eveneens op het hoofdkussen een paar bankbiljetten vond, en daarnevens een blad papier, waarop met potlood de volgende woorden geschreven stonden :

„Deze vrouw is neergeschoten door middel van een vernuftig toestel, verborgen in de gang voor deze kamer. In den bodem bevindt zich een kleine bascule, die zes of meer geweren doet afgaan in den tegenoverliggenden muur verborgen. Gij weet dat dit hu's aan Gaston Huguet behoort. Hij is de dader. Het geld, dat gij op het hoofdkussen vindt is bestemd om de eerste verpleegkosten dezer ongelukkige vrouw te betalen.”

En in het geheel geen onderteekening.

Dat was een zonderlinge zaak, maar het werd nog heel wat vreemder, toen de inhoud van dat briefje niets anders dan de waarheid bleek te bevatten en de agenten inderdaad in de gang, na den looper te hebben opgeslagen, een soort van muizenval ontdekten, bestaande in een losliggend gedeelte van den vloer, even voor de deur, een dat op en neer bewoog als men er met opzet of bij ongeluk den voet op zette.

En bij een zorgvuldig onderzoek van den schijnbaar gladden muur, aan het einde van de tienmeter lange gang, vonden zij daar ook een klep, geen halve hand breed, maar wel een meter lang die omhoog ging, zoodra er op de bascule getrapt werd, en waarachter, op een onderlingen afstand van omstreeks een decimeter, en ongeveer anderhalve meter boven den vloer inderdaad zes geweren waren verborgen, waarvan de trekkers met ijzerdraadjes verbonden waren aan de losse vloerplank!

Het was even schrander als moorddadig!

Natuurlijk werd het onderzoek nog verder voortgezet en men vond in den tegenoverliggenden muur vijf kogelgaten. De zesde kogel had hem teruggevonden in de borst van de zwaargewonde.

Daar men de vrouw nog in het geheel niet had kunnen ondervragen, werden er al aanstonds door de agenten talrijke veronderstellingen geopperd.

Natuurlijk was het briefje niet door den dader geschreven, maar door iemand, heel zeker een man, die getuige was geweest van den moordaanslag, en toch alle reden had gehad de plek van de misdaad bijtijds te verlaten — misschien wel om niet zelf beticht te worden van het misdrijf, dat misschien wel het leven kon kosten aan de gewonde.

Maar wat bewoog hem, voor haar verpleging te betalen?..

Hoe kwam zij, hoe kwam hij zelf in dat

huis? Wat zochten zij er? Vanwaar die moorddadige afweermiddelen van den bewoner? Waar bevonden zich zijn drie of vier bedienden?

Op al die vragen was geen antwoord te geven, voorloopig, en zoo deden de orde-bewaarders het beste wat er te doen viel, zij brachten de gewonde vrouw zoo spoedig mogelijk naar het naastbijzijnde ziekenhuis, het groote complex van St. Louis, namen het geld en het briefke mee, en nog geen half uur later was de vrouw geopereerd en het onderzoek naar al die geheimzinnigheid in vollen gang.

Men kan zulke zaken in een stad als Parijs onmogelijk geheim houden, en den volgenden morgen reeds bevatten enkele ochtendbladen een relaas van het geheimzinnig voorval min of meer opgefleurd, al naar mate van den lezerskring, waarvoor het betreffende blad bestemd was.

De naam van Huguët werd door den naam van de meesten nog met een zekeren schroom genoemd, met een wonderlijke terughouding, die wel de verbazing moest opwekken van alle oningewijden.

Zonderling genoeg echter kwamen er extra middagedities uit, nog dienzelfden dag, waarin eensklaps een ware stroom van beschuldigingen en verwoede aanvallen over Gaston Huguët werden uitgestort. Het was alsof plotseling een wachtwoord was herroepen hetwelk dien man, op welke wijze ook, tegen al te heftige aanvallen scheen te beschermen.

Er was een bevel tot arrestatie tegen hem uitgevaardigd.

En die rijke viveur, tegen wien tot op dat oogenblik zelfs de politie niet scheen te durven optreden, was plotseling een voorwerp geworden van openbare minachting, van haat en van achtervolging!

Men noemde in dit verband den naam van Minister Louvois, die bevel moest hebben gegeven onverbiddelijk tegen den rijken moordenaar op te treden.

Ook het Senaatslid Bonneville, die zeer met den Minister bevriend was, moest de hand in het spel hebben gehad, en den Minister van Justitie Louvois nog hebben aangespoord, met kracht in te grijpen.

Niemand begreep goed, op drie of vier ingewijden na, zooals wij spoedig genoeg zullen zien, waaraan deze plotselinge ommekeer was toe te schrijven, maar in ieder geval lieten de gevolgen zich niet wachten.

De dagbladen, die tot dien tijd een wenk hadden gekregen zich niet om Huguët te bekommeren, wijdten plotseling heele ko-

lommen aan het vreemde geval van dezen man, die verscheidene malen reeds in aanraking was geweest met de politie en telkens op onverklaarbare wijze vrijuit ging glimlachend met opgericht hoofd, als iemand die volkomen zeker is van zijn zaak, en weet, dat hij geen aardsche straffen te duchten heeft.

Niet alleen de dagbladen—ook de politie-autoriteiten sloegen nog in den loop van dien dag om als een blad aan den boom.

Want nog diezelfde middag-edities verscheen een portret van Gaston Huguët, met een volledige persoonsbeschrijving, en met verzoek tot aanhouding en voorgeleiding.

Het kon niet anders, of deze wonderlijke verandering moest aanleiding geven tot gefluister, tot een nauwelijks onderdrukt gemompel—en dat deed zij dan ook!

Bladen van uiterst linksche richting verklaarden zonder meer, zich evenwel wachtend namen te noemen, dat Huguët tot dusverre de bescherming had genoten van zeer machtige personages, en dat er dus nu blijkbaar iets geschied was, waardoor hij die bescherming plotseling had ingeboet waarop natuurlijk een reeks van beschuldigingen volgde, aan het adres van de „corrupte, verkochte, verraden, rechtsche regeering”, waarmee ons arm Frankrijk thans bezocht en vergiftigd wordt.”

Misschien dacht Hoofdzuster Labiche wel over dit alles, toen zij, nadat het lunchuur voorbij was, nogmaals op het ijzeren, met sneeuw wit laken gedekte bed toetrad, van de nog steeds sluimerende vrouw, en peinzend de groote witte kaart las die boven het hoofdeinde was opgehangen:

„Numero 41. Kogelwonde in de rechterborst. Projectiel geextirpeerd. Temperatuur te 11.30 39.7 graden. Polsslag zwak.”

Even zuchtte zij.

Zij had genoeg verstand van dergelijke verwondingen om te weten, dat deze vrouw waarschijnlijk niet lang meer zou leven.

En was er werkelijk veel verloren aan zulk een uitgestootene, waarschijnlijk de medeplichtige van den man, die haar had willen vermoorden. Wat was het voor een leven dat haar verder nog zou wachten?

Nog even keek zij naar het marmewitte gelaat, dat haar onbewegelijk op het kussen rustte, ging weer naar het tafeltje terug en begon haar registers bij te werken.

Een half uur later kwam de geneesheer die de operatie verricht had, een nog zeer jonge man, die blijkbaar heel trotsch was op de geslaagde bewerking, maar die schrok

toen hij het bed van numero een en veertig bereikt had, den hartslag had onderzocht en de oogleden van de bewusteloze had opge-licht.

Hij wierp een wat schichtigen blik op de hoofdzuster, die zachtjes zeide:

— Geloof gij dat ze het er boven op zal halen, dokter?

De geneesheer haalde even de schouders op, stak de handen in de zakken van zijn witte jas, en gaf ten antwoord

— Als die bewusteloosheid nog lang aanhoudt, vrees ik het ergste. Het zou goed voor haar zijn als zij wakker werd, en flink kon ademen. Maar dat durf ik niet ondernemen. Slaapt zij over vier uren nog — als men dit slaap mag noemen — dan vrees ik dat zij nooit meer zal wakker worden!

En reeds ging hij weer verder, en bezocht alle bedden, tot zoover zijn afdeeling reikte telkens vragen stellend aan de Hoofdzuster, die hem op die tocht vergezelde.

Zoo kwam hij ook aan de overzijde, aan den anderen kant van de middenloop, en verrast bleef stilstaan voor een bed, dat dien nacht nog leeg was geweest, en dat het nummer twee en twintig droeg.

Er lag een jonge vrouw in, met gitzwart haar, de donkere oogen wijd geopend, en een pijnlijk vertrokken gezicht.

De dokter wees even op haar en vroeg toen aan Zuster Labiche:

— Wie is dat?

— Haar naam weten wij nog niet, dokter. Omstreeks vijf uur hier binnen gebracht. Bij een twist uit een raam van de eerste verdieping geworpen. Toen de agenten haar vonden kon zij nauwelijks spreken. Zij klaagt over inwendige pijn.

Dokter Chaudois boog zich even over de jongevrouw heen en vroeg:

— Waar heb je pijn, mijn kind?

— Overal — van binnen — kreunde de jonge vrouw.

— Geloof je dat je iets gebroken hebt?

— Geen armen en geen beenen, dokter! antwoordde de patient met een pijnlijken glimlach.

— Ik zal je onderzoeken! zeide de dokter kortaf.

Het scherm werd geplaatst, en dokter Chaudois begon een nauwgezet onderzoek.

Toen hij gereed was, keek hij eenigszins verbaasd, en hij was blijkbaar wat verlegen met het geval.

— Ik kan geen ernstige verwondingen vinden! verklaarde hij toen. Je bent zelfs niet geschamd.

— Ik ben op zand gevallen, dokter, antwoordde de patiente. Anders had ik zeker mijn nek gebroken. Als ik den schooier in handen krijg die het mij leverde, — laat hij oppassen! Mijn maag doet mij pijn en mijn hart klopt ook zoo onrustig.

— Nu, wij zullen wel zien. Hoe is je naam?

— Odette Godin, dokter.

— Geloof je dat je je zou kunnen bewegen?

— Dat is het juist ik voel mij als of ik van lood ben! Ik kan mij nauwelijks overeind houden in bed.

Nogmaals haalde dokter Chaudois de schouders op en toen ging hij verder, na een paar bemoedigende woorden te hebben gesproken.

Het scherm werd weggenomen, dokter en hoofdzuster vervolgden hun gewone mid-dagtocht en toen verdween de sneeuw witte jas weer achter de deur, door sommigen wan-hopig nagezien, door anderen met een glimlach van hoop en vertrouwen.

En de rust keerde terug in de witte, hooge, van zon doervloeiende ziekenzaal.

Men hoorde niets anders dan het zachte fluisteren van sommige patienten onder elkaar, en de lichte voetstappen der zusters, met hun groote, sneeuwblanke kappen en hun vilten pantoffels, hun zachte, koele handen en hun rappe, geofende bewegingen.

Maar een uur later ging de deur plotseling weer open, en dokter Chaudois kwam binnen thans vergezeld van een rijzig man, kaarsrecht nog, ondanks zijn blijkbaar hoogen ouderdom, die sprak uit zijn gerimpeld gelaat en zijn sneeuw wit borstelig haar.

Hij trad dadelijk met dezen bezoeker op het tafeltje van zuster Labiche, en stelde fluisterend voor:

— Dit is dokter Honfleur uit Genève. Mijn waarde collega maakt een kleine tournee door verscheidene ziekenhuizen, tot het bestudeeren van enkele gevallen van verwonding, waarvan hij thans een studie maakt in opdracht van de geneeskundige faculteit van Genève. Helaas kan ik U in deze zaal maar een paar gevallen aanwijzen, geachte collega, maar die zullen u wel belang inboezemen. Jammer genoeg heb ik zelf weinig tijd — maar ik laat u volkomen vrij! Hoe staat het met nummer negen, zuster?

— Zij leeft nog — en dat mag een wonder heeten! antwoordde de hoofdzuster heel zacht. Maar ik denk dat zij den nacht niet meer haalt.

— Ga dan mede, waarde Collega, dan zal ik u dat geval toonen. Ik geloof dat het werkelijk merkwaardig genoeg is. In ieder geval heb ik iets dergelijks nog niet beleefd.

Dokter Honfleur boog zwiġgend, en de beide geneesheeren volgden de beddenrijen totdat de jonge arts stil stond voor een bed, waarop, onbewegelijk als een standbeeld, een vrouw van omstreeks veertig jaar lag uitgestrekt, het hoofd en den hals gevat in een samenstel van banden en windsels, die het haar onmogelijk maakte, zich ook maar in het minst te bewegen.

— Revolverkogel in den hals, collega ! legde Dokter Chaudois dadelijk volijverig uit, blijkbaar zeer ingenomen met het bijzondere geval dat hij hier kon vertoonen. De kogel werd afgeschoten uit een zeer ordinaire „Bulldog” en op vrij verren afstand. Het projectiel had echter genoeg kracht om door het weeke halsvleesch te gaan en de luchtpijp als het ware dicht te drukken in een flauwe bocht ! Er bestond dus onmiddellijk gevaar voor verstikking en wij hebben dat trachten te beletten door een glazen canula aan te brengen. Dit moest echter met groote voorzichtigheid gebeuren, en tevens zoo snel mogelijk. Nu doet zich het geval voor dat wij den kogel wel niet zullen kunnen verwijderen zonder groot gevaar te loopen den hoofslagader te raken. De vrees bestaat dat daarbij het lancet de canula zou raken en het fijne glas doen versplinteren. En de minste beweging kan doodelijk zijn, zooals gij zelf kunt begrijpen. Daarom hebben wij haar hoofd en haar hals zoodanig omwikkeld dat zij die niet kan bewegen. Vindt gij het geen belangwekkend geval ?

De Zwitschersche geneesheer had zich over de zwaargebonde heengebukt, die hem aanzag met een uitdrukking van doodelijke ontzetting in de oogen.

Toen vroeg hij kortaf :

— Is de kogel rechtstandig binnengedrongen, en drukt hij vooraan tegen de luchtpijp ?

— Ja, in eenigszins schuins naar voren gericht toestand !

— Dan zou ik in uw plaats overgaan tot plaatselijke anaesie van het geheele strottenhoofd, en den kogel van terzijde af eerst een weinig opzijde drukken, zoodat de luchtpijp weer vrij komt, daarna de canula verwijderen, en dan kunt gij zonder bezwaar met het lancet verder ingrijpen.

De oogen van den jongen dokter begonnen te schitteren en hij had moeite om zijn stem te dempen, toen hij zeide :

— Maar dat is een prachtige oplossing, hooggeschatte collega. Ik had daar zelf aan moeten denken, en ik ben u zeer, zeer dankbaar. Natuurlijk, als wij eerst van terzijde ingrijpen, kunnen wij veel beter de groote

bloedvaten vermijden en het projectiel wat op zijde doen, zoodat de drukking op de luchtpijp wordt opgeheven. Nogmaals — ik dank U ! Willen wij verder gaan ? Hier is nog een ander geval, in een strijd met een mededingster, ernstig gewond in de linkerborst, juist onder het hart door een spitse, scherpe dolk. Het was een geregeld tweegevecht ! Zij is thans aan de beterende hand, en dat mag gerust een wonder heeren.

De Zwitschersche geneesheer onderzocht ook even deze zieke, stelde een aantal vragen en toen voerde Chaudois, die tersluiks even op zijn horloge had gekeken, hem naar het bed van Numero 41 en begon weer op zijn zakelijken toon, op de steeds sluimerende vrouw wijzend :

— Vannacht hier binnen gebracht, onder zeer vreemde omstandigheden. Kogelwonde in de rechterborst. Nog geen complicaties, zelfs geen sterk verhoogde temperatuur maar zeer zwakke ademhaling, en bijna onmerkbaar hartslag. Wij mogen haar volstrekt niet plotseling doen ontwaken, en als zij binnen twee uren niet wakker is, zal zij het ook nooit meer worden !

— Een dergelijk geval heb ik nog enkele malen beleefd ! zeide dokter Honfleur peinzend en neerziende door zijn groote brillenglazen op het krijt witte gelaat.

Hij legde heel voorzichtig de vingers om de pols van de patiente, bekeek met groote aandacht het heele gelaat, liet zich toen den juiste aard van de wonde verklaren, het verloop van het wondkanaal, de wijze waarop de kogel weggenomen, nauwelijks een centimeter onder het schouderblad aan de rugzijde, zeide toen afgemeten :

— Ik vrees dat gij gelijk hebt, collega. Zij mag volstrekt niet ruw gewekt worden want dat zou een plotselinge stilstand van het hart tengevolge hebben ! Zij moet in egendeel langzaam tot bewustzijn geraken en dat wel zeer spoedig. Hebt gij een middel daartoe ?

— Een middel ? herhaalde Chaudois, den Zwitserschen geneesheer verwonderd aanziende. Wat bedoelt gij ?

— We ! — iets wat gij haar toedient, om dat langzaam ontwaken zonder gevaar tot stand te brengen ?

— Neen iets dergelijks is mij volstrekt niet bekend ! antwoordde de jonge dokter verbaasd.

De geneesheer uit Genève scheen iets te willen zeggen, maar hij bedacht zich, en zeide :

— Dat is jammer — dat is werkelijk hele jammer !

HOOFDSTUK II.

DE VROUW MET DE ZWARTE OOGEN.

Dokter Chaudois had nogmaals en nu tamelijk openhartig een blik op zijn horloge geslagen en hernam

— Hooggeachte Collega — voor ditmaal vrees ik werkelijk dat ik u aan de goede zorgen van Zuster Labiche moet toevertrouwen. Ik heb een dringende afspraak met den directeur?

— Laat u toch vooral niet weerhouden! zeide dokter Honfleur. Ik zou het mij zelf nooit vergeven, als ik u van uw plicht afhiel.

— Ik hoop echter dat wij elkander zullen terugzien!

— Laten wij zeggen, nadat uw operatie aan de hals van die arme vrouw geslaagd is! zeide Honfleur glimlachend. Ik beloof u dat ik u nogmaals zal komen bezoeken.

— Tot ziens dan, en steeds tot uw dienst, geachte collega. Maar wacht, nog een oogenblikje dat zou ik bijna vergeten, wijdt nog even uw aandacht aan numero twee en twintig een zeer vreemd geval. Patiente is uit een raam uit de eerste verdieping geworpen, tijdens een twist, en weliswaar op een zandhoop neergekomen zij vertoont dan ook geen schrammetje, maar klaagt niettemin over onregelmatige werking van het hart, en inwendige pijnen. Tot ziens, collega, tot ziens.

En haastig verwijderde hij zich, terwijl dokter Honfleur met hoofdzuster Labiche naast zich, even op het bed toetrad, waar de vrouw met het zwarte haar neerlag, blijkbaar ten prooi aan groote pijnen.

— Geen schaafwonde? Geen kneuzing? Zelfs geen blauwe plek? vroeg Honfleur, blijkbaar wel wat verbaasd.

— Er is op haar lichaam volstrekt niets waar te nemen, dokter. De huid is volkomen gaaf, de ellebogen zijn zelfs niet geschaafd.

— Zonderling! Zij maakt u toch maar niet wat wijs?

— Waarom zou zij? Zij riep om hulp, en agenten hebben haar gevonden en opgeraapt. En zij lag inderdaad op een zandhoop!

Dit korte gesprek had op gefluisterde toon plaats, en zoover van het bed der patiente, dat die onmogelijk iets kon verstaan.

Intusschen bleef de Zwitschersche geneesheer haar steeds scherp door zijn brilleglazen gadeslaan, als een man die veel belang stelt in zijn vak, en gaarne wat nieuws leert.

Nu vroeg hij weer:

— Over welke soort pijnen klaagt zij?

— Vooral over het hart en de maag!

— Nu, geheel onmogelijk is het niet. De val kan zoo iets wel hebben teweeggebracht. Hoe heet zij?

— Haar naam is Odette Godin.

— In welke straat gebeurde het?

— Ongeveer een kwartier uur gaans hier vandaan, dokter, in de Rue de Benneville. Maar nu wilt ge mij zeker wel even excuseeren, ik zie dat een zaalzuster mij iets wil vragen.

— Laat u vooral niet ophouden, zuster, er is hier genoeg dat mijn aandacht kan bezighouden.

En langzaam wandelde de geneesheer weer naar numero een en veertig.

Op dat oogenblik stond er juist een scherm om het bed van nummer negen en dertig die ontkleed moest worden voor een grondig onderzoek door haren eigen dokter, die ieder oogenblik verwacht werd.

Zeker om haar beter te kunnen beschouwen, ging de geneesheer aan het hoofdeinde staan, met zijn rug naar nummer drie en veertig gewend, die overigens rustig sliep. Toen haalde hij, terwijl de hoofdzuster snel en levendig sprak met de eerste zaalzuster, haastig iets uit zijn zijzak, dat er uitzag als een metalen trechttertje.

Hij bracht dit kleine voorwerp snel en handig tusschen de vastopeen gesloten lippen van de bewusteloze vrouw, scheen ergens op te drukken, en nam dadelijk daarop het toestelletje weder weg om het in zijn zak te laten glijden.

De geheele bewerking had zeker geen seconde geduurd. En noch Zuster Labiche, noch de zaalzuster, noch een van de patienten had iets van die snelle beweging gemerkt.

Wat Georgette Dufour zelf betreft — zij scheen er niets van te hebben gevoeld dat haar iets werd ingegeven want zij bleef even bewegingloos liggen, wit als het kussen waarop haar hoofd rustte.

Toen de Zwitschersche geleerde nogmaals langzaam den middengang overstak, bemerkte hij, dat Odette Godin met haar zwarte oogen strak naar hem keek.

En als hij een goed gelaatskenner was, en dan zou hij als geneesheer zeker wel zijn, dan had hij moeten bemerken, dat haar gezicht een heel andere uitdrukking had dan daareven. Er lag spanning op, ongeduld — maar van

pijn was niet veel meer te bespeuren.

Niet zoodra echter had zij op haar beurt gezien, dat de Zwitsersche geneesheer naar haar keek of daar verscheen weer diezelfde trek van moeilijk verbeterd pijn om haar lippen, Professor Honfleur scheen nu echter voorloopig genoeg te hebben gezien in die heldere, hooge ziekenzaal, want hij begaf zich naar Zuster Labiche en zeide, met zijn nauwelijks merkbaar accent :

— Zuster, ik wil U thans niet langer van uw werk afhouden, mijn plicht roept mij trouwens elders. Ik zal echter vergunning vragen aan mijn vriend, Dokter Chaudois mij te veroorloven hier terug te keeren, ten-einde mijn studies voort te zetten.

— Mij dunkt dat de dokter niets liever zal willen, dan U hier weer te zien, en U mede te deelen, hoe het met die ongelukkige vrouw is afgelopen, die zoo zwaar in den hals is gewond, Dokter, zeide de Hoofdzuster op vriendelijken toon. Natuurlijk zult gij hier kunnen binnenkomen, wanneer het U belieft.

— Tot ziens dan, Zuster — en ik wensch U het beste met Uwe patienten — vooral met de jonge dame met het zwarte haar, en haar ernstige, inwendige kwetsuren!

Hij had nog een vluchtigen blik geworpen naar het bed waarop Odette lag, en verliet toen de zaal. Hij moest den weg in het groote ziekenhuis reeds zeer goed kennen, want hij behoefde aan niemand den weg te vragen, maar bereikte, zonder iemand anders tegen te komen dan een paar vlugge verpleegster-tjes, de groote vestibule, en stond een oogenblik later voor het hoofdgebouw.

Het hospitaal St. Louis bestaat, zooals reeds gezegd, uit een vierkant hoog oprijzend hoofdgebouw, herwelk gebouwd is rondom een soort van binnenplantsoen waar genezende zieken kunnen wandelen. Links en rechts van dat gebouw strekken zich, ervan gescheiden door strooken groen, de lange en smalle gebouwen uit, die op iedere verdieping een ziekenzaal hebben. Links is die voor de vrouwen, rechts die voor de mannen.

En daarom heen, telkens met kleine gazons ertusschen, liggende talrijke paviljoenen voor besmettelijke ziekten, de laboratoria, de operatiezaal, het lijkenhuisje, de observatielokalen, en andere kleine gebouwen.

Het is een zeer groot complex, door breede straten ingesloten: van de hoofddeur leidt een vrij breede straat naar het kanaal St. Martin, dat zich eenige kilometers verder in het Noorden verbindt met de Seine.

De Zwitsersche geneesheer bleef een oogenblikje stilstaan, keek in alle richtingen,

nam de omgeving blijkbaar eens goed op, en richtte toen zijn afgemeten schreden rustig naar de kanaalkade.

Hij moest dus de korte verbindingsstraat door, waarvan hierboven is melding gemaakt, en halverwege ongeveer liep hij een man voorbij, die hem een tamelijk onverschillige blik toewierp maar die op zijn beurt zich scheen te mogen verheugen in de belangstelling van Dokter Honfleur, want deze nam hem in het voorbijgaan scherp op.

De man scheen ook het groote ziekenhuis als doel te hebben, want toen de Dokter nog eens omkeek, zag hij den man die als een arbeider gekleed was langzaam langs het hooge hek heen en weer loopen.

Nu liep de geneesheer wat sneller, sloeg den hoek om, en liep, eenmaal op de stille schier geheel verlaten kade gekomen, regelrecht toe op een taxi, die daar op hem scheen te wachten, want nauwelijks was hij ingestapt, of het voertuig zette zich in beweging zonder dat het zelfs noodig was geweest den chaffeur een opdracht te geven.

Binnen in de auto wachtte een jongeman, met roodblond haar, zeer eenvoudig gekleed, die onmiddellijk begon :

— Leeft zij nog, Edward ?

— Ja, Brand ! En ik wil niet langer John Raffles heeten, als ik er niet in geslaagd ben, haar van den rand van het graf te redden !

— Geloof je dus, dat je kleine pil op de goede plek is terecht gekomen ? vroeg de trouwe metgezel van Den Grooten Onbekende.

— Ik ben ervan overtuigd. Ik wist het trechtertje met de pillen ongemerkt tusschen haar tanden te wringen en een er van zal toch minstens wel in de keelholte zijn terecht gekomen.

-- Maar, heeft zij hem doorgeslikt ?

— Dat doet er volstrekt niets toe ! De pil zal smelten, en dat is ruimschoots voldoende. Ik zou het zeker eenvoudig aan dien braven Chaudois hebben kunnen zeggen, maar dat durf ik toch niet goed te doen ! Overigens houden zij er daarginds rekening mede, dat de arme vrouw zal sterven, nog voor een nieuwe dag aanbreekt.

— Verliep alles naar wensch ?

— Niemand koesterde het minste wantrouwen. Eigenlijk gevoel ik mij wat beschaamd, op deze wijze misbruik te hebben gemaakt van hun goed vertrouwen ! Maar het moest wel gedaan worden terwille van die ongelukkige vrouw, die, toen zij ons wilde helpen, zoo zwaar gewond werd door dien schurk van een Huguet. En toch

Brand, en toch ben ik niet tevreden. Er dreigt iets, en ik weet nog niet nauwkeurig wat het is, maar het moet in verband staan met het feit, dat Georgette gisterennacht in dat ziekenhuis is gebracht. Weet je wie ik er op een der bedden aantrof schuin tegenover het hare?

— Hoe kan ik dat weten, Edward?

— Odette Godin.

De naam deed Brand schrikken, want hij behoorde toe aan een vrouw, die, naar hij wist, de uitmaakte van een gevaarlijke misdadigersbende. De jongeman herinnerde zich dat zij nog nauwelijks een week geleden uit de gevangenis was ontslagen.

— Het is niet Christelijk van mij, Edward, maar ik hoop, dat men deze jongedame in het gasthuis heeft gebracht in een toestand die weinig hoop laat tot herstel?

— Die illusie moet je verbannen, Brand. Zij is springlevend, volkomen gezond!

— Wat zeg je daar? En toch in een ziekenhuis?

— Ik zal je het raadsel oplossen, Brand, voor zoover ik dat kan! Onze lieve Odette simuleert. Het heet dat zij uit een raam op de eerste verdieping is gevallen of geworpen tijdens een twist, en daarbij ernstige innerlijke kneuzingen heeft opgedaan. En het vreemde is, dat er op haar geheele huid geen schrammetje is aan te treffen. Ik heb haar verrast, toen zij een oogenblikje haar gelaats-trekken niet in bedwang had, en mij tamelijk leelijk aankeek.

— Maar zij kon toch onmogelijk je vermomming doorzien hebben Raffles, riep Brand uit.

— Dat acht ik tenminste al heel onwaarschijnlijk, maar zulke vrouwen wantrouwen ieder, dien zij niet kennen, of die plotseling opdagen op een plek, waar zij niet verwacht konden worden. Natuurlijk werd er tamelijk ongedwongen gesproken, en zij moet dus gehoord hebben, dat ik een Zwitsersch professor heette te zijn, die daar een onderzoek kwam instellen naar buitengewone ziektegevallen. En dan heeft zij mij vlak bij het bed van Georgette Dufour zien staan, in wie ik speciaal belang scheen te stellen. Maar je begrijpt zeker zelf wel, dat het alleen een groot gevaar kan beteekenen wanneer een canaille als die Odette Godin een ziekte voorwendt, of een val, alleen en uitsluitend om in een hospitaal te worden binnengebracht.

Zij is daar met een bepaald doel, daaronder durf ik mijn hoofd verwedden! En dat doel heeft een naam, dat doel heet Georgette Dufour!

— Maar waarom Edward? Waarom? drong Brand aan. Bestond er vijandschap tusschen die twee?

— Daarop moet ik je het antwoord schuldig blijven. Maar dit weet ik wel, dat Odette de nieuwe vriendin is van Huguet!

— Weet je dat zeker? vroeg Brand met grooten schrik uit.

— Volmaakt zeker. Zij zal daar dus wel zijn in opdracht van dien man, die nu alles op het spel zet, om zijn hachje te redden, en, als het kan, zich tevens te wreken op de vrouw die hem, aangespoord door haar gevoelens van naijver, heeft helpen ontmaskeren. Hij moet weten, of althans geraden hebben, dat Georgette mij alles omtrent de geheime schuilplaats van de brieven heeft verteld, en zijn wraakzucht laat hem maar één weg open, wie hem verraadt die moet sterven!

— Wat je daar zegt is vreeselijk! zeide Brand langzaam. Maar, hij kon toch niet anders denken, of Georgette zou wel sterven! De bladen immers, lieten in hunne berichten dienaangaande geen twijfel.

Hij heeft zekerheid willen hebben! En vannacht krijgt Odette die zekerheid, want Georgette zal niet sterven, maar mijn middel zal haar tot nieuw leven wekken, en over een week zal zij, als er zich tenminste geen wondkoorts voordoet, genezen en wel het ziekenhuis kunnen verlaten. En als om aan alle onzekerheid een einde te maken, liep mij zooveen in de korte Avenue Richerand onze vriend Yan Titulescu tegen het lijf.

En opnieuw had Brand alle reden om te schrikken, want Raffles noemde daar den naam van een Roemeen die een vrij belangrijke rol had gespeeld in een zwaar misdrijf hetwelk nog geen jaar geleden in Parijs zich had afgespeeld, en waarbij hij slechts alsdoor een wonder den dans ontsprongen was, wegens gebrek aan bewijs.

Die Titulescu woonde ook al eenige jaren te Parijs en Raffles zoowel als Brand wisten, dat hij stond onder de bevelen van den Koning van Parijs, Gaston Huguet.

Een oogenblikje bleef het stil in de snelvoortrollende taxi. Ieder van de beide mannen was in zijn eigen gedachten verdiept, totdat Brand weer het hoofd ophief en vroeg:

— Hij herkende je natuurlijk niet?

— O, neen! Hij heeft mij trouwens ternauwernood te zien gekregen, destijds!

— Begaf hij zich naar het Gasthuis?

— Hij begon er voor heen en weer te drentelen. Misschien verwacht of hoopt hij, dat Odette hem eenig teeken kan geven. Die lieden schijnen niet te weten, dat zij een zeer

gevaarlijk spel spelen.

— Maar, Edward — loopt die ongelukkige Georgette dan geen groot gevaar? barstte Brand plotseling uit. Goede hemel, ik ijs bij de gedachte dat die twee vrouwen daar zoo dicht bij elkander zijn, gescheiden door een smallen doorgang, en waarvan de eene bewusteloos is en zich onmogelijk zou kunnen verdedigen.

— Natuurlijk heb ik daar ook aan gedacht, Brand, hernam Raffles ernstig. En daarom moet er vannacht gehandeld worden.

— Waarom wachten tot vannacht? riep Brand opgewonden. Ga naar den Directeur van het Ziekenhuis en zeg wat je weet!

— Met zekerheid weten wij niets, Brand!

— Zeg hem dan je vermoedens! Of doe het per brief! Zorg in ieder geval, dat Georgette naar een andere zaal wordt overgebracht!

— Dat zou minder gemakkelijk gaan, dan je denkt, Brand. Met recht zou men argwaan kunnen gaan koesteren tegen iemand die zooveel belang in die vrouw schijnt te stellen die natuurlijk van dit oogenblik af verdacht moet zijn bij de politie. Want in elk geval was zij lange jaren de vriendin van Huguët, en in veel van zijn geheimen ingewijd. Het is zelfs de vraag of men haar van het ziekenhuis niet regelrecht naar het huis van Bewaring zou sturen.

— Maar al die bezwaren vervallen, Eduard, als je den Directeur schriftelijk van je vermoedens in kennis stelt, drong Brand nogmaals aan. Hij zelf moet wel begrijpen, dat je hem niet wat op de mouw spelt!

Raffles dacht een oogenblik na en antwoordde toen:

Misschien heb je gelijk. In elk geval loopt zij geen onmiddellijk gevaar, want die slang tegenover haar kan in de eerste uren niet anders denken of het zal nog vannacht met Georgette afloopen.

— Goed, laten wij ons dan die paar uren ten nutte maken en den Directeur op de hoogte brengen. Die zal die ongelukkige vrouw dan in ieder geval buiten bereik brengen van haar doodsvijandin, en die zal er ook wel

dadelijk worden uitgegooid zodra de geneesheeren bemerken, dat zij bij den neus genomen zijn.

— Dat bemerkt zelfs de beste geneesheer maar niet zoo aanstonds, Brand! Zulk een geval vereischt een observatie van 3, 4 dagen! Dan pas is met zekerheid uit te maken, of de vrouw liegt. Neem dit gerust van mij aan, ik weet wat ik zeg! Maar voor het oogenblik geloof ik dat ik je goeden raad opvolg. De Directeur moet gewaarschuwd worden — de vrouw moet naar een zaal worden overgebracht, waar iederen aanslag onmogelijk wordt!

— Laat eenvoudig dat karronje van een Odette arresteeren!

— Mijn waarde Brand, nu vraag je teveel! Zij heeft pas een vrij langdurige straf uitgezeten, en zal in dien korte week sedert haar vrijlating wel niets misdreven hebben, daar zij het anders wel niet zou hebben durven wagen, zulk een taak op zich te nemen! Aan den anderen kant koestéren wij slechts een vermoeden, en dat is voor de politie niet voldoende, om tot een arrestatie over te gaan, wat maar heel gelukkig is. Overigens komt het mij voldoende voor als Georgette naar een veiliger kamer wordt overgebracht.

— Maar zullen zij dat doen, Edward? Zij gelooven immers dat zij stervende is, daarginds?

Er verliepen eenige oogenblikken voor Raffles met vaste stem antwoordde:

— In dat geval zou ik alles moeten opbiechten, ik zou dan de Directeur voor een deel in mijn geheim moeten betrekken, en hem bekennen, dat ik de vrouw tersluiks een geneesmiddel van mijn eigen vinding heb ingegeven, dat haar zeer waarschijnlijk van den dood zal redden. En tenslotte, werkt het middel inderdaad, dan moet de vrouw ook over een paar uur reeds uit haar bewusteloosheid ontwaken, en die dame met de zwarte oog zal natuurlijk niets durven ondernemen, voor den nacht goed en wel is aangebroken. Verondersteld, wel te verstaan, dat zij werkelijk iets onderneemt!

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn met goud mondstuk.

HOOFDSTUK III

DE NACHT IN HET ZIEKENHUIS

Het kon omstreeks 6 uur in den avond zijn, toen Georgette Dufour als het ware met een schok plotseling ontwaakte uit haar bewusteloosheid die op een doodsslaap had geleken.

Zij wentelde zich even heen en weer, beweog het hoofd naar links en rechts, opende eensklaps de oogen, en het eerste wat haar blik ontmoette was een bleek, duister gelaat aan de overzijde van het gangpad, het gelaat van een jonge patiente, die haar strak lag aan te kijken, maar onmiddellijk den blik afwendde, toen zij zag, dat de andere naar haar keek.

Het zonlicht speelde nog juist even tegen de blinkend witte zoldering van de groote zaal. Over een kwartier zou het geheel verdwenen zijn.

Maar door de groote ramen stroomde nog voldoende daglicht naar binnen, om alles met de grootste duidelijkheid te kunnen waarnemen.

Georgette was blijkbaar aan de grootste verbazing ten prooi.

Maar vrij spoedig scheen het besef van haar toestand geheel tot haar door te dringen.

Zij trachtte zich even te bewegen, maar onmiddellijk trad Zuster Labiche naar voren, die haar sedert geruimen tijd met de grootste aandacht had gadegeslagen, en zeide met haar rustige, kalmte gevende stem ;

— Gij moogt U volstrekt niet bewegen ! Gij zijt ernstig gewond, en moet stil blijven liggen. Gij hebt zeker erge pijn ?

— Ik voel het wat steken in mijn borst.

— Blijf stil liggen, dan zal ik Uw temperatuur eens opnemen.

De zuster kwam naderbij met het kleine mondthermometertje, stak het tusschen de nog bloedeloze lippen van de gewonde.

Bijna op datzelfde oogenblik ging de deur open, en de Directeur, Dr. Calmette, een man van omstreeks 60 jaar, slank en kaarsrecht nog, trad binnen.

Onmiddellijk gingen zijn blikken naar het bed nummer 41, en de hoofdzuster, die hem tegemoet trad zag duidelijk verbazing op zijn gelaat, en hoorde hem half binnensmonds mompelen :

— Hij heeft gelijk gehad ! Zij is tot zichzelf gekomen.

Hij trad haastig op het bed toe en vroeg, zonder Zuster Labiche aan te zien, en altijd en altijd met zijn verbaasde blikken op het

gelaat van de jonge vrouw gevestigd :

— Is zij reeds lang bij kennis ?

— Ongeveer 5 minuten, Dokter !

— Ook dat klopt volkomen met de opgave van dien geheimzinnigen briefschrijver ! mompelde Dokter Calmette hoofdschuddend. Het is een wonderlijke zaak. Ik zie dat gij de temperatuur opneemt. Maar naar haar uiterlijk te oordeelen, geloof ik zelfs niet dat zij nog koorts heeft.

Het is zeker erg merkwaardig, Dokter ! Dokter Chaudois geloofde niet, dat zij den nacht zou halen. Geloof gij niet dat zij het er boven op zal halen ?

Alvorens te antwoorden keerde Dokter Calmette zich om en keek naar Nr. 22 die blijkbaar met gespannen aandacht poogde af te luisteren, wat daar tusschen geneesheer en verpleegster gesproken werd.

Zijn gelaat had een harde uitdrukking, toen hij op zachten toon hernam :

— Laten wij zacht fluisteren, zuster ik vertrouw die vrouw daar ginds niet. Ja, ik geloof dat deze patiente zal herstellen, en veel vlugger dan een onder ons had durven hopen ! Ik kwam hier om U te zeggen, dat zij in geval zij inderdaad tot zichzelf kwam, moet overgebracht worden naar zaal 12.

— Overgebracht, Dokter ? herhaalde Zuster Labiche verbaasd. Zou dat niet gevaarlijk zijn ?

— Volstrekt niet, als dat voorzichtig geschied. Ik kan U niet zeggen hoe haar uiterlijk mij treft ! Het is volstrekt niet het gelaat van iemand die door 2 kogels werd getroffen, en als ik niet zelf bij de operatie van Dokter Chaudois had toegezien, dan, zou ik meenen, dat ook zij simuleert.

— Maar, er is niet voor een afzonderlijke zaal voor haar betaald, Dokter, hernam Zuster Labiche hoe langer hoe meer verbaasd.

— Iemand is in den loop van den middag voor haar komen suppleeren ! zeide Dr. Calmette kortaf, en de hoofdzuster bemerkte, dat zij niet verstandig zou doen nog meer te vragen. Er was hier iets geheimzinnigs, dat men haar niet wilde mededeelen.

Zij kneep de lippen op elkaar, en nam, na haar horloge geraadpleegd te hebben, zwiingend de thermometer tusschen de lippen van de patiente weg.

— Nauwelijks 38 ! riep zij uit, ten toppunt van verbazing.

— Wonderlijk, wonderlijk ! zeide de Directeur nogmaals. Er komt zelfs reeds wat kleur op haar gelaat, laat het verband zorgvuldig vernieuwen, en dan moet zij onmiddellijk worden overgebracht, waarlijk Zuster, ik heb daartoe gegronde redenen. Wees niet boos als U thans niet alles kan worden medege-deeld.

Hij scheen zich te willen verwijderen, bedacht zich, wierp een doordringenden blik op nr. 22 en vroeg toen heel zacht aan de hoofdzuster :

— Hoe gaat het met haar ?

— O, zij sluimert maar zowat, en ik geloof niet dat zij nog veel pijn heeft.

— Dat geval schijnt dus al even zonderling te zijn ! hernam Dokter Calmette met een sarcastisch glimlachje. Morgen moet die dame eens grondig onderzocht worden, grondiger dan het tot dusverre geschied is ! Voor ik heen ga, Zuster, gij hebt vannacht zeker geen dienst ?

— Tot elf uur, Dokter. Dan neemt Zuster Cardoza mijn plaats in. Die heeft den nachtdienst in deze zaal.

— Goed ! Zeg haar, dat zij even bij mij komt, zoodra zij hier is.

— Blijft gij vanavond zoo laat, Dokter, vroeg de Hoofdzuster verbaasd ?

— Ja, ik heb nog wat te werken, antwoordde de geneesheer. Ik zal een paar dragers zenden, zoodra ge mij telefoneert, dan het nieuwe verband is aangelegd !

En voor ik ga, let op die zwarte vrouw.

En met deze woorden ging hij eindelijk heen, en draaide zich op den drempel nog eens om, om beurtelings naar de gewonde, en naar de „vrouw met de inwendige kneuzingen” te zien.

Zuster Labiche begreep er niet veel van.

Zij had den stelligen indruk dat er iets vreemds gaande was, iets geheimzinnigs, zonder te kunnen zeggen, wat het was. Die wonderbaarlijke ommekeer in den toestand van de gewonde patiente dat plotselinge overbrengen naar een dure kamer, waar zij geheel alleen zou zijn, dat wantrouwen tegenover de zwarte vrouw, het trof haar alles als iets ongewoons. Toen dacht zij er niet verder over, en ging voort met het vervullen van haar schoone plicht.

Zij riep een zuster in den breeden gang, die daar reeds rondging met tafellakens en borden, voor de patienten die afzonderlijk aan tafel zouden mogen eten, en deze hielp haar handig met het opnieuw verbinden van de patienten. De beide wonden schenen uitstekend te helen, de vrouw had blijkbaar

niet al te veel pijn, en met een zucht vlijdde zij zich weder in de kussens, sloot de oogen en scheen diep ergens over na te denken.

En terwijl zij zoo bezig waren vroeg de zuster fluisterend aan de hoofdverpleegster :

— Wat heeft die zwarte toch naar haar te kijken ? Zij houdt geen oog van haar af. Kennen zij elkaar ?

— Voor zoover ik weet niet ! Maar haast U nu, want het is bijna zeven uur !

En opnieuw ontstond de zekere drukte, die altijd aanbreekt tegen het uur van de maaltijden. Helpers kwamen binnen met spijzen, men hoorde het geklik van vorken en lepels, en men zag ook maar al te veel bitter benijdende blikken van die vrouwen, die geen vaste spijzen mochten gebruiken, of die niet in staat waren zich op te richten en die met pap en bouillon gevoed moesten worden.

Onmiddellijk na den maaltijd kwamen de dragers, nadat Zuster Labiche met de zaal-telefoon den Directeur had gewaarschuwd.

Heel voorzichtig werd Georgette op de draagbaar neergelegd, en de kleine stoet verliet de zaal, nagekeken door heel wat nieuwsgierige blikken.

Sommige vrouwen, die heel aan het andere zaaleinde lagen, geloofden dat men een doode wegdroeg en begonnen zachtjes te snikken of gebeden te prevelen.

Een echter was er onder haar die met brandende blikken en gefronste wenkbrauwen de draagbaar had nagezien.

En als iemand naast haar had gestaan, die heel scherp had toegelusterd, dan had die haar zachtjes hooren sissen :

— Als je me denkt te ontsnappen, jij verklikster, dan heb je het mis ! Ik zal je volgen, al was het tot in de hel ! Ik heb een heel goed gehoor, zaal 12 ! En als men zoo goed het Hospitaal St. Louis kent als ik, ha, ha, dan weet men dat zaaltje wel te vinden.

En toen wendde zij het hoofd af, en sliep, of hield zich althans zoo.

De uren verstreken.

Reeds lang was het licht ontstoken in de groote zaal, waar reeds vele patienten sliepen. Om negen uur echter zou het officieele uur aanbreken, waarop iedere patient geacht werd haar nachtrust aan te vangen. Dan werden alle lichten uitgedraaid, tot op een zeer zwak, met een papieren kapje omgeven lampje na, boven de tafel van de zuster, die de wacht moest houden.

Zuster Labiche had haar laatste werkzaamheden voor dien dag verricht, de kaarten boven de hoofdeinden der bedden nog eens geraadpleegd, de medicijnen ingegeven,

welke de behandelende geneesheeren daarop hadden vermeld, en was toen aan haar tafeltje gaan zitten, en hield zich onledig met het natellen van een groote hoeveelheid pakjes verbandwatten.

En nu was het zeer stil in de zaal. Slechts nu en dan klonk uit een ver bed een zacht gekreun op.

Dat was het twaalfjarige meisje, dat dien morgen was gebracht overreden door een taxi.

Sommige vrouwen klaagden zachtjes in haar slaap, de meesten lagen als dood ter neder.

De maan had een oogenblik helder door de vensters geschenen, maar niet zoodra had de hoofdzuster gemerkt dat dit sommigen hinderde, of zij had de zware, geellinnen gordijnen aan die zijde dicht getrokken.

En nu heerschte in de groote zaal, waarvan slechts enkele schotten waren dicht geschoven een zware, dichte duisternis.

Slechts vaag was het wit zichtbaar van de bedden.

En dan was er een eilandje van helderder licht niet ver van de deur. Bij het begin van het breede binnenpad, waar de zuster gezeten was.

En dan was er een eilandje van helderder licht niet ver van de deur. Bij het begin van het breede binnenpad, waar de zuster gezeten was.

Het lampje bevond zich juist boven haar hoofd, en het zachte licht, door het papieren kapje beschut overstraalde haar stille gedaante met een teer schijnsel.

Haar vingers bewogen zich thans langzaam en regelmatig bij het breien aan een of ander kleedingstukje.

Boven de deur tikte eentonig gedempt de zaalklok.

Van buiten drong geen enkel gerucht door. En reeds 2 meter voorbij dat lichteilandje viel bijna niets meer te zien, was alles duister, en alleen de gewitte muren lichtten spookachtig op.

Het was reeds kwart voor elf toen de gangdeur zachtjes open ging en zuster Cardoza binnentrad, die zich kwam aanmelden.

— Dadelijk naar den Directeur Zuster. Hij verlangt je te spreken voor den dienst begint, zeide de Hoofdzuster zachtjes.

— Toch geen standje? vroeg het jonge zusterje een beetje verschrikt.

— Dat geloof ik niet! zeide de Hoofdzuster glimlachend. Ga maar gauw. Ik ben moe en zou liever niet op je wachten.

Het jonge verpleegstertje wipte vlug de deur uit, daalde de breede trap af, bereikte

de voornaamste vestibule aan de voorzijde van het gebouw gelegen, en klopte op de deur van de kamer van den Directeur die zijn overjas reeds aanhad en dadelijk begon:

— Gij hebt vannacht dienst op de vrouwen hoofdzaal, nietwaar Zuster?

— Ja, Dokter!

— Dan verzoek ik U goed acht te geven op patiente Nr. 22. Wij verdenken haar namelijk van simulatie, en ik wil daaromtrent zekerheid hebben.

— Moet er soms licht bij haar zijn?

— Dat is niet noodig. Dat zou haar noodeloos kunnen hinderen ingeval zij werkelijk een ernstige val heeft gedaan. Let op haar slaap nu en dan, dat is alles wat ik U verzoek. U kunt nu wel gaan, Zuster.

Het verpleegstertje trippelde weer weg. ging haar overgoed bergen in de daarvoor bestemde kast op de gang, strikte haar muts vast, en ging de vrouwenzaal binnen.

— Op Nr. 22 letten, waarschijnlijk een simulante! kwam zij lakoniek rapporteeren. Gaat U maar gauw, Zuster, U ziet er werkelijk wat moe uit!

En een paar minuten later, was Zuster Labiche heengegaan, en nu was een groot deel van de zaal toevertrouwd aan dat jongemeisje van nauwelijks 23 jaar met haar frisch gezichtje, en haar levendige blauwe oogen.

Een oogenblikje had zij stilgestaan voor het bed van nr. 22, maar de patiente sliep vast, en zoo deed zij dus den rondgang langs de bedden, op haar vilten pantoffels en ging toen met zorg de lijst bestudeeren, waarop de nieuwe patienten waren vermeld, die de hoofdzuster reeds voor haar had klaargelegd.

Zij had een klein klokje voor zich neergezet, en wierp daar nu en dan een blik op; zij zat daar nu rustig te haken, en het licht vloede om haar jonge, even gebogen gestalte.

Zoo verfloten de uren.

Nu en dan stond zij op, na de lijst te hebben geraadpleegd, en ging heel zachtjes op patienten wekken, die noodzakelijk haar medicijnen moesten innemen.

Het was reeds na middernacht, toen het kleine meisje plotseling erger begon te kreunen.

Dadelijk was het verpleegstertje overeind en liep door die schier eindeloze zaal toe op een dier laatste bedden om het arme kind te troosten en haar pijn te kalmeeren.

En zij kon de helft van den weg daarheen nog niet hebben afgelegd, of in het bed van nr. 22 bewoog zich iets.

De zwartharige vrouw, blijkbaar klaar wakker, schoof haar lenig lichaam zonder het minste gerucht te maken tusschen de dekens uit, trok die zoo hoog mogelijk op, en sloop vlug als een panter en geruidloos als een schim naar de deur, opende die en stond op de gang.

En wel moest Odette Godin dit gebouw uitmuntend kennen, want zij aarzelde geen seconde maar sloeg onmiddellijk een breede zijgang in, volgde die tot bijna aan het einde, maar moest zich daar een oogenblik verschuilen toen zij voetstappen meende te hooren van een der zusters die den nachtdienst hadden.

Spoedig echter was alles weer doodstil en zij ging verder, sloeg nogmaals een hoek om, besteeg een vrij smalle achtertrap, heelemaal aan het einde van den langen vleugel en bereikte zoo een achterportaal, waar zij opnieuw even stilstond om zich te oriënteeren.

De verlichting was hier zeer schaarsch, maar de helder witte wanden, weerkaatsten dat weinigje licht voldoende, om er den weg bij te kunnen vinden.

De vrouw wist dadelijk de juiste gang te vinden, en eindelijk stond zij stil, met een uitdrukking van afschuwelijke wraakzucht op haar gelaat die haar leelijk en afstootend maakte. Zij stond nu voor een deur waarop met zwarte verf het getal 12 geschilderd was.

Zij tastte even in haar weelderig haar, en scheen daar iets uit te halen dat er goed verborgen had gezeten, onzichtbaar voor het spiedend oog van den geneesheer.

En, indien zij het al gezien hadden, dan hadden zij het slechts kunnen houden voor een fraai bewerkte haarnaald, een ouderwetsch sieraad, zooals men het weinig meer in vrouwenkapsels aantreft.

Zij stak dit kleine voorwerp opnieuw weg op dezelfde plaats, bleef enkele tellen staan luisteren, en greep toen met vaste hand de deurknop.

Heel, heel langzaam draaide zij dien knop om, totdat de deur zonder dat zich iets deed hooren openkierde.

Zij stak behoedzaam het hoofd door de opening en zag in een vrij groote, donkere kamer, alleen maar vaag verlicht door het schijnsel dat van buiten van den kant der pavillioens binnendrong.

Nog juist even was het bed zichtbaar dat niet ver van het raam stond.

Odette hield haar adem in en luisterde scherp toe.

— Ja, daar was iemand! Daar lag het

slachtoffer, regelmatig ademhalend.

Als een luipaard sloop zij binnen, zonder de deur weder geheel te sluiten, en ging in gebukte houding op het bed toe.

Onder het loopen bracht zij de hand naar het haar, maar voor zij de spitse naald had kunnen grijpen voelde zij zich eensklaps stevig beetpakken, bijna tegelijkertijd hoorde zij achter zich voorzichtig de deur dicht doen en voor zij er zelfs maar aan had kunnen denken om te schreeuwen was haar een doek voor den mond gebonden, zoodat zij ternauwernood kon ademhalen.

Half dol van woede trachtte zij zich nog te verzetten, maar al haar schoppen en slaan hielp haar niets, zij gevoelde zich als een kind in de handen van een soort natuurgeweld, waartegen een sterfelijk mensch niet kan strijden.

De adem werd bijna uit haar lichaam weggeperst, spoedig gaf zij den strijd op, zij voelde zich van den grond lichten, door de kamer dragen, en toen drong plotseling de koele nachtlucht verkillend tot haar door, blijkbaar was zoeven het raam geopend.

Maar dadelijk werd er een deken om haar heen geslagen, en zij hoorde vaag het heel lichte kraken van de sporten van een ladder waarlangs zij naar beneden werd gedragen.

Twee stappen over het grint van het tuinpad, dan hoorde zij niets meer. En de reus die haar droeg liep waarschijnlijk over den grasrand naast het pad.

Zij had nog genoeg besef om uit te rekenen waar zij zich ongeveer moest bevinden, en te begrijpen, dat zij buiten de ommuring van het gasthuis werd gebracht, door het kleine poortdeurtje, dat zich bevindt aan de zijde van de Rue Grange aux Belles, die wat verder uitloopt op de Place du Combat.

Zij werd snel naar een auto gedragen, die op weinige meters afstand stond te wachten, en onmiddellijk met haar wegreed.

Zij kon volstrekt niets zien, en maakte daaruit op, dat de portieren voorzien waren van gordijntjes, die waren dichtgetrokken.

Vrees koesterde zij volstrekt niet, alleen maar een woeste haat jegens degenen die haar spel hadden doorz en, en haar de uitvoering van haar plan onmogelijk hadden gemaakt. Wie het waren, daaromtrent was zij volkomen zeker! Niemand anders dan John Raffles, de grootste vijand van den Koning van Parijs had op zulk een sluwe wijze haar plannen kunnen dwarsboomen! En zij wist wel dat hij haar geen leed zou aandoen. Zij was veilig, alleen reeds omdat zij een vrouw was.

Maar wat zou zij moeten zeggen aan den man die haar de opdracht gaf? Die haar tot zich had genomen, na het verraad van Georgette, die zij altijd zoo fel benijd en gehaat had? Zou hij haar niet weer van zich stooten, nadat dit eerste groote plan reeds mislukt was?

Zij voelde dat iemand naast haar zat, die met de grootste bedaardheid korte trekjes deed aan een sigaret, maar zij wist zich volkomen machteloos, want de handen waren haar op den rug gebonden en de dikke deken, waarin zij gewikkeld was, belette haar iedere beweging. Trouwens zij vermoedde haast, dat de helpers van Raffles wel zoo verstandig zouden zijn geweest haar de vergiftige haarnaald af te nemen, waarmede zij Georgette had willen dooden en die zij, dat wist zij,

bij het binnentreden in de kamer nog goed verborgen hield in haar zwarten haardos.

Was dat niet het geval, dan.....

En het was goed dat haar mond schuiling onder den breeden doek, anders had de man die naast haar zat, zeker het duivelsche lachje gehoord dat diep uit haar keel kwam.

Zij begreep dat het beste zou zijn stil te blijven zitten want aan verzet viel voor het oogenblik toch niet te denken. Zij had ditmaal het onderspit gedolven en daarin moest zij zich schikken.

Volgens haar schatting duurde de tocht omstreeks een half uur, toen stond de auto plotseling stil, het portier ging open en zij voelde zich weer opnemen en langs een trap naar boven dragen.

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers.

HOOFDSTUK IV.

DE ONTVLUCHTING.

Henderson, die de vrouw gedragen had, legde haar op een sofa neder, nadat Raffles licht had ontstoken en de gordijnen voor de beide ramen had dicht getrokken. Hij deed nu de doek van den mond van de vrouw af, bekeek haar aandachtig en ging toen kalm op een stoel tegenover haar zitten.

Zij wilde dadelijk beginnen te spreken, maar hij legde haar met een koel gebaar het stilzwijgen op en zei :

— Wacht nog ! Wij zijn nog niet voltallig. Wacht, totdat ook mijn vriend is teruggekeerd. Ik zou anders moeten herhalen, wat er thans tusschen ons zal worden gesproken.

— Doe mij althans die touwen van de armen, smeekte zij. Je gelooft toch niet dat een vrouw iets tegen jullie tweeën zal kunnen beginnen ?

— Daar ben ik nog niet zeker van ! Een vrouw van jouw kaliber begon Raffles, maar hij trad dan toch op haar toe, wikkelde haar los uit den deken, wentelde haar zonder veel omslag om zoodat hij haar handen kon losmaken.

Odette wreef even haar roode polsen, keek Raffles een ondeelbaar oogenblik met venijnigen haat aan, maar wist aanstonds haar gezicht weer tot een pruilende uitdrukking te dwingen en haar oogen zacht te doen zijn, toen zij opmerkte :

— Je hebt me pijn gedaan, Raffles. Dat is niet erg galant van je. Ik heb je altijd hooren afschilderen als een man, die weet wat een mooie vrouw toekomt, of vindt je mij leelijk ?

— Je bent een mooie duivelin, en je zult mij genoeg doen niet weer te spreken voor ik je iets vraag, zeide Raffles kortaf. Je verliest werkelijk je tijd als je gelooft, dat je mij door deze fratsen naar je hand kunt zetten ! Lieve hemel, ik heb andere canailles klein gekregen, dan Mademoiselle Odette Godin.

De vrouw wierp hem een boosaardigen blik toe uit haar half dichtgeknepen oogen, en toen klemde zij de lippen oopen, wel inziende, dat het inderdaad vruchteloos zou zijn te willen trachten door haar schoonheid en door vleipraat indruk te willen maken op die man van ijzer, onaandoenlijk naar het scheen voor alle vrouwelijke bekoorlijk-

heden.

Bijna op hetzelfde oogenblik ging de deur open, en Brand kwam binnen, zorgvuldig vermomd met behulp van een golvenden baard die hem een waarlijk eerwaardig voorkomen gaf.

— Nu zullen we maar aanstonds beginnen ! zeide Raffles, en spijkers met koppen slaan. Het noodlot wilde, Odette, dat ik je onmiddellijk herkend heb, daar in het ziekenhuis. Ik wist ook dat je er altijd je best voor had gedaan Georgette te verdringen uit de gedachten van Huguet en haar plaats in zijn hart in te nemen, en zoo lag de conclusie voor de hand, dat hij je had uitgezonden voor dat ellendige, bloedige werkje. En verder kunnen wij er uit afleiden, dat mijnheer Gaston Huguet nog leeft. Eerlijk gezegd hoopte ik, dat die sprong in de Seine, als besluit van ons jongste avontuur, zijn laatste zou zijn geweest, maar ik bemerk, dat de duivel zelf hem moet beschermen ! En nu ter zake. Ik heb je hier heen gebracht, om je te vragen mij de verblijfplaats van dien vogelvrij-verklaarden schurk te zeggen !

De vrouw richtte zich langzaam op haar elleboog op, en keek Raffles doordringend aan.

— En geloof je werkelijk, begon zij afgemeten, dat ik je die plek zou verraden ? Wat, Huguet heeft dit alles aan jou te danken, zijn vernedering, het verlies van zijn rijkdommen waaraan hij op dit oogenblik niets heeft, de gevangenis en misschien wel het valmes, als hij in handen van de politie geraakt, en ik zou jou zijn verblijfplaats verraden ! Heb je wel eens gehoord van liefde, jij vervloekte Brit ? Als je wist wat dat was, zou je begrijpen, dat je mij hier eerder in stukken kunt snijden dan dat ik je zijn verblijfplaats zou verraden !

— Het klinkt niet hoffelijk, maar dat valt mij waarlijk van je mee ! zeide Raffles, die zijn groote grijze oogen niet van haar had afgehouden. Eerlijk gezegd had ik gemeend, dat ik weinig moeite zou hebben je er toe te brengen dien schurk uit te leveren, dien moordenaar, die als een booze ziekte in het lichaam van Parijs woelt. Geld behoef ik je zeker niet aan te bieden ?

— Al boodt je mij een millioen.

— Een ruim bedrag, Madame, eigenlijk had ik gedacht duizend francs te offreeën. Nu,

het is jammer. Wij zullen dus tot andere middelen moeten overgaan.

Hij sprak op gedempten toon een paar woorden tot Brand die zich dadelijk verwijderde, en terugkeerde met een kleine, platte doos, die hij Raffles ter hand stelde. Deze opende ze en zei koeltjes, zonder de vrouw aan te zien :

— Wat je niet vrijwillig wilt mededeelen, dat zul je ons zeggen, ondanks je zelve ! James, help mij even, wij zullen deze moordzieke jongedame een klein prikje geven, dat verwonderlijk stimuleerend op haar spreekorganen zal werken.

De vrouw kwam met een schreeuw plotseling geheel overeind. Haar zwarte oogen brandden vol haat in het witte gezicht. Het was duidelijk dat zij aanstonds het opzet van Raffles had begrepen.

Zij tastte even naar het haar, en het volgende oogenblik had zij zich, met een gebrul als van een tijger op Raffles geworpen, die nog maar juist bijtijds den steek kon ontwijken van het spitse, kleine wapen, dat hij in haar hand zag.

Henderson greep de gewapende hand en drukte met zooveel kracht, dat de vrouw met een schreeuw van pijn het wapen moest loslaten.

Maar dit viel op zulk een ongelukkige wijze, dat de punt haar, even boven den elleboog in het weeke van den bovenarm drong.

Dit alles had ternauwernood een halve seconde geduurd, zoo snel was alles in zijn werk gegaan.

De vrouw slaakte een verschrikkelijken kreet, en hilde :

— Ik ben verloren ! Ik heb mezelf gedood ! De punt was giftig !

Raffles, die zijn kalmte volkomen bewaarde, beval kortaf :

— Leg haar weer op de sofa, James. Charles, het medicijnkistje ! Het lancet, heltsche steen, en het kleine groene fleschje, dat je kent. Vlug, want iedere seconde kan hier kostbaar zijn ! Zij is zeker een boosaardig, slecht schepsel, maar ik wil niet dat zij op deze wijze omkomt !

Reeds had hij den arm gegrepen, drukte zijn lippen op het kleine wondje en begon het bloed, dat druppelsgewijs te voorschijn kwam, en daarmede het gift, uit te zuigen. De vrouw lag doodstil, met een gelaat waarop waanzinnige angst te lezen stond.

Brand die onmiddellijk was weggesneld, kwam nu terug met een blikkenkistje en

zette het naast de sofa. Zwijgend zag hij toe hoe Raffles haastig den arm zeer stijf afbond, boven de wonde, deze uitbrandde, terwijl de vrouw schreeuwde van pijn en ze zoo goed mogelijk zuiverde, om er vervolgens een paar druppels in te laten vallen van de vloeistof in het groene fleschje dat Brand had gebracht.

— Als zij over tien minuten nog leeft, dan kan zij als gered worden beschouwd, mompelde Raffles zacht.

— Was al die omslag wel de moeite waard Mylord ? liet Henderson zich minachtend hooren.

— Die vrouw is mij levend meer waard dan dood, James ! antwoordde Raffles afgemeten. Jammer genoeg kan ik nu onmogelijk de injectie meer maken, die ik mij voorgenomen had, tenminste niet voor er een paar dagen verlopen zijn. Gedurende dien tijd zal ze hier moeten blijven.

— Dat zal ons de handen binden ! riep Brand ongeduldig uit. Er zal dan altijd iemand bij haar moeten blijven.

Raffles wierp hem een eigenaardige blik toe, nam hem mede naar een hoek van het vertrek, opdat de vrouw hem niet zou kunnen verstaan en fluisterde toen, terwijl zij met haar oogen naar hem keek :

— Als de vrouw nog leeft, zullen wij de bewaking juist zoo doen verslappen, dat zij kan ontvluchten. En dan zal ze als loodvischje dienen ! En een van ons, die de haai is, zal dat vischje nazwemmen, dat zeker aanstonds naar den heer en meester zal willen terugkeeren ! En op die wijze, zullen wij zijn verblijfplaats leeren kennen. Dit is wel zoo zeker als de injectie ! Jij weet beter dan wie ook, dat niet iedereen er op de gewilde wijze op reageert ! Dit is veiliger en zekerder !

— Maar dan zal zij dit huis leeren kennen ! fluisterde Brand heel zacht.

— Wat doet dat er toe ? Wij hebben het slechts voor een week gehoord. En ik denk er niet meer terug te keeren. Wat zou het ?

— Maar je plan is zeer gevaarlijk ! Ken jij de afweermiddelen van die schurk ?

— Nog niet, maar ik hoop ze te leeren kennen ! antwoordde Raffles rustig.

— En Georgette ? Wat moet er met haar gebeuren ?

— Zij is op dit oogenblik volkomen veilig in het Gasthuis van St. Louis ! Er zijn maatregelen genomen die een herhaling van dezen aanslag onmogelijk maken. Zoo en nu zullen wij eens zien hoe zij het maakt !

De twee vrienden, die dit korte gesprek voor alle zekerheid in het Engelsch hadden

gevoerd, keerden terug naar de sofa.

Op dat oogenblik had de vrouw de oogen gesloten. Zij lag daar neer alsof zij dood was. Raffles lichtte voorzichtig den gewonden arm op. Hij beschouwde met grooten aandacht de wonde, knoopte het touw los dat de aders had afgebonden zoodat het bloed weer door het lichaamsdeel kon stroomen, en toen er vijf minuten waren verlopen zeide hij lakoniek :

— Zij zal niet sterven !

De vrouw slaakte een diepen zucht op het hooren van die woorden, trok huiverend de deken over zich heen, en maakte aanstalten te gaan slapen.

— Ik geloof dat die helleveeg alle reden heeft om u dankbaar te zijn Mylord ! zeide Henderson grimmig. Mij dunkt dat zij wel een woordje van dank had mogen spreken.

— Ik begeer haar dank niet, James, zeide Raffles kalm. Maar zij kan daar niet op die harde rustbank blijven liggen. Sta op, Odette Godin, dan zullen wij je een kamer geven waar je rustig zult kunnen slapen. Denk echter niet dat je ons zult kunnen ontsnappen, wij hebben nog een appeltje met elkander te schillen, vergeet dat niet !

De vrouw was opgestaan en stond daar nu, in den deken gehuld.

— Mijn kleeren ! zei ze kortaf.

— Je eigen kleeren zul je niet zoo spoedig terug kunnen krijgen, vrees ik, maar er is gezorgd voor andere ! Maak je daaromtrent niet ongerust. En voorwaarts nu, mij dunkt dat we allen onze nachtrust verdiend hebben.

Zwijgend verlieten allen de kamer, maar niet dan nadat Brand het kleine moordwapen van den grond had opgeraapt, en het voorzichtig, met een lichte huivering van afschuw, op den schoorsteenmantel bij het medicijnkistje had gelegd.

Zwijgend beklom de kleine stoet twee trappen, van een blijkbaar geheel ledig huis, waar zich slechts de hoogst noodige meubelen bevonden en toen werd de vrouw een vertrek binnengevoerd, waar zich een smal ledikant, een tafel, een paar stoelen en verder niets bevond. Over een der stoelen lagen wat kleederen.

Raffles keek de vrouw een oogenblik door-dringend aan en zeide toen :

— Je bent hier op een derde verdieping. De ramen zijn met ijzeren luiken gesloten. De deur wordt op slot gedraaid, ga nu slapen, morgen spreken wij elkander nader !

En zoo verliep die nacht.

Niets geschiedde en den volgenden morgen kreeg de vrouw een ontbijt, de deur werd

gesloten en Brand ging ochtendbladen koo-
pen in de buurt.

In geuren en kleuren werd er de aanslag van dien nacht verhaald, in het hospitaal van St. Louis, maar met zooveel franje opgesierd, met zooveel fantastische borduursels verrijkt, dat Brand onder het lezen in een schaterlach uitbarstte.

Toen hij een en ander onder het zeer eenvoudige ontbijt aan Raffles voorlas, zeide deze glimlachend :

— De journalistiek heb ik altijd een aantrekkelijk vak gevonden. Het is verwonderlijk hoezeer daar bij de duim van den mensch een grooten rol vervult ! Nu, de lezers stellen dezen kost op prijs, en de dagbladschrijvers moeten hun dien dus wel voorzetten. Georgette is dus veilig, mogen wij rekenen ! Toch zullen wij haar niet uit het oog verliezen. Ik heb eenige goede hoedanigheden in die vrouw ontdekt, die wellicht verder aangekweekt kunnen worden, en het haar weer mogelijk zullen maken in de maatschappij terug te keeren. En wie weet kan zij ons nog veel nuttige wenken geven, die ons kunnen helpen bij de jacht op Gaston Huguet.

— Als wij eens doodkalm naar Londen terug keerden ? vroeg Brand eensklaps, het dagblad neerwerpend.

— Je meent toch zeker niet wat je daar zegt, zeide Raffles verbaasd. Je zou mij naar Londen willen terug brengen, terwijl we hier midden in een opwindende jacht zijn, met een der gevaarlijkste bandieten van heel Frankrijk als wild ? Dan kun je onmogelijk meenen ! Ik keer terug als Huguet onschadelijk is gemaakt, en geen dag eerder. Maar wie zich hier soms te Parijs mocht vervelen, of wie de grond wat warm vindt worden onder zijn voeten, die heeft natuurlijk volkomen vrijheid.

— Houdt op, Edward ! viel Brand hem in de rede. Je weet heel goed, dat Henderson en ik je niet in den steek zullen laten. Ik begrijp alleen maar niet wat wij ons te bemoeien hebben met Fransche misdadigers !

— Als de Fransche misdadiger rijk is, dan tel ik zijn nationaliteit volstrekt niet antwoordde Raffles bedaard. Want ik wil je in vertrouwen wel mededeelen, dat ik hoop een deel van het fortuin van Huguet in mijn bezit te krijgen. Ik redeneer daarbij als volgt : Vroeg of laat zal de schelm natuurlijk trachten Frankrijk den rug toe te keeren, waar het hem wel spoedig al te benauwd zal worden gemaakt. En even natuurlijk is het, dat hij daarbij zal trachten zijn bezittingen te gelde

te maken en zijn fortuin van de banken te nemen. In Amerika kan hij dan opnieuw beginnen als hij er lust in heeft. Welnu, daarbij moeten wij hem voor zijn! Is hij eenmaal uitgeweken naar de Nieuwe Wereld, dan is het niet meer de moeite waard hem daar te volgen, of te wachten zijn spoor te hervinden.

— Wat gebeurt er met zijn geld, Edward, als de politie hem hier vindt, en tot een zware straf veroordeelt? Wordt het geconfisqueerd?

— Daar is geen sprake van. Daartoe heeft de wet geenszins het recht in die gevallen. In de Middeleeuwen ging het heel anders toe. Zelfs in geval hij werd ter dood veroordeeld, zou zijn fortuin eenvoudig aan den rechthebbers erfgenaam toekomen! Ik geloof in dit geval een neef, want hij is niet getrouwd en heeft ook nooit kinderen gehad. Maar dit zijn zaken die later aan de orde komen! In de eerste plaats moeten wij zijn schuilplaats vinden.

— Als het maar niet te laat is, als onze man maar niet reeds is gevlucht! merkte Brand hoofdschuddend op.

— Dat komt me onwaarschijnlijk voor. Huguët is zeer wraakzuchtig en zal liever het uiterste wagen, dan het denkbeeld prijs geven, zich op mij te kunnen wreken!

— Die man heeft ook alle redenen om een beetje boos op u te zijn Mylord, merkte Henderson grinnikend op, die zooeven was binnengetrepen om naar zijn orders te komen hooren. En wat moet ik met de auto doen?

— Voor onmiddellijk gebruik gereed houden, James, antwoordde Raffles. Vannacht zal Odette wel trachten te ontvluchten, als zij werkelijk de vrouw is voor wie ik haar houd. En ik zal wel zorgen dat zij alleen maar kan ontkomen langs den weg die ik voor haar zal afbakenen, zoodat ik haar zonder eenig bezwaar kan volgen. Daarvoor is het noodig dat onze taxi gereed is. Jij wilt haar besturen, Brand, in de gedaante van taxi chauffeur. Henderson zal door zijn machtig lichaam wat al te veel opvallen.

— Maar hoe kan zij ontsnappen? De deur is dicht, de vensters zijn van luiken voorzien?

— Je vergeet den schoorsteen! De kamer ligt op de bovenste verdieping van het huis en die wijde schoorsteen, waardoor het nog al tocht, lokt als het ware uit tot een ontsnapping. Een enkele blik moet haar reeds onthullen, dat zij heel gemakkelijk langs een paar dwarsstangen, naar boven en naar het dak kan klauteren.

— Maar eenmaal op het dak?

— Daar zal haar een openstaand luik wenken. Dat is het eenige, en zij zal er in afdalen zoo zeker als iets. Dat luik brengt haar weer op onzen eigen zolder, dan moet zij natuurlijk de gewone zoldertrap af, zoodat zij tenslotte de verdieping gelijkvloers bereikt. De voordeur kan zij echter onmogelijk uit, want die zal zoo stevig op slot zijn dat er aan openen niet te denken valt, en zij is dus vanzelf aangewezen op de achterdeur, die alleen maar van grendels is voorzien. Zij zal ze terug schuiven, op het achterplaatsje staan, de ladder nemen die ik daar zorgvuldig voor haar zal klaar leggen, en met behulp daarvan over de schutting klauteren. Zij komt dan in een achterstraatje, en daar zal zij mij op haar vinden wachten. Natuurlijk goed verborgen! Zij zal wel haar best doen zoo spoedig mogelijk een taxi te vinden en daarom is onze eigen wagen voor ons onmisbaar! Wat dunkt je van dat plan?

Zuchtend antwoordde Brand:

— Het lijkt in theorie heel mooi, maar ik weet niet wat mij zegt, dat het ons in de praktijk den hals kan kosten. Wij hebben nog niet afgedaan met die mijnheer Huguët en zijn vriendin, dat zegt mij een voorgevoel!

— Maar mijn waarde, daar reken ik immers zelf op! hernam Raffles met hoog opgetrokken wenkbrauwen.

— En wat doet Henderson?

— Wandelen, het Louvre bezoeken, vischen in de Seine, wat hij maar wil!

— Maar vannacht?

— Wel, natuurlijk zou hij mee kunnen gaan, maar dan binnen in de auto, maar het zal niet noodig zijn.

— Ik dring er op aan, hem mee te nemen! zeide Brand, met zijn hand op den arm van den grooten Avonturier. Werkelijk Edward, er is iets wat mij verontrust, wat mij vrees inboezemt! Dit avontuur zal niet zoo gemakkelijk afloopen als jij schijnt te denken.

— Ik ga mee, mijnheer Brand, zeide de reus rustig, die juist weer was binnengekomen met een paar dagbladen. Ik vertrouw dat zwarte caronje in het geheel niet. Een vrouw die met vergiftigde dolken werkt, die moest maar liever dadelijk in de Seine worden gesmeten, met een zwaren steen om haar mooi blank halsje.

Raffles stond lachend op van zijn plaats aan de tafel en zeide:

— Aan dergelijke paardenmiddelen hebben wij ons nog nooit bezondigd, James, en wij zullen dat ook nooit doen.

— Maar als wij de vrouw aan de politie

uitleveren, dan zal zij toch wel de verblijf plaats van haren vriend noemen, drong Brand aan.

— Dat zal zij heel zeker niet, Brand! gaf Raffles ernstig ten antwoord. Evenmin als zij het ons heeft verraden, zal zij het aan de politie doen. En nu zullen wij Parijs eens gaan bekijken! En een bezoek brengen aan mijn beschermelingen Musette Duflos en Armand Lafonte...

— Die eigenlijk de oorzaak van al de ellende zijn geweest! voegde Henderson er binnensmonds grommend aan toe.

De dag verliep verder zonder dat er zich iets bizonders voordeed. Om de beurt hielden de drie mannen de wacht in het huis, ten-einde te voorkomen dat Odette zou trachten al te vroeg haar gevangenis te verlaten.

Zij kreeg op tijd haar maaltijden, en bij de lunch bleek het Henderson, die toen als cipier fungeerde dat zij zich geheel had aangekleed met behulp van de kleederen die voor haar waren klaargelegd.

Zij sprak echter geen enkel woord en de reus, wiens Fransch overigens vrij wat te wenschen overliet had ook weinig lust in een conversatie.

Na het diner kreeg de reus eenige uren vrij, die hij doorbracht in een naburige bioscoop, nog altijd zijn lievelingsontspanning! en toen de duisternis viel, werd alles in gereedheid gebracht en betrokken de drie mannen hun post, want het was nu uitgemaakt dat Henderson zou deelnemen aan den tocht. Trouwens men had de reus met kettingen moeten vastbinden als men het hem had willen verhinderen.

Hij en Brand namen plaats in de taxi, die werd klaargehouden in een somber, smal zijstraatje, en Raffles vatte post aan de andere zijde van de schutting, die de vrouw noodzakelijk zou moeten overklimmen, indien zij werkelijk dien nacht zou willen pogen te ontvluchten.

Het huis dat Raffles slechts voor een week gehuurd had, bevond zich in een der oudste gedeelten van Parijs en wel in de Rue des Lions, niet ver van het eiland St. Louis, hetwelk door de brug van St. Louis in verbinding staat met het Ile de la Cité, waarop zich het prachtige oude stadhuis bevindt, en het Paleis van Justitie, de beroemde kerk van Notre Dame, en andere prachtige gebouwen.

De eene zijde van de genoemde straat wordt bijna geheel ingenomen door het groote gebouw van de Massilon-School.

Daar tegenover bevond zich juist de

-schutting, die het onmogelijke achterplaatsje van het ledige huis afsloot.

Reeds om acht uur ongeveer betrok het drietal die posten, met de wetenschap dat zij vele uren wachtens voor den boeg zouden hebben.

In dit geval echter, vergisten zij zich, want het was nog nauwelijks half elf, ofschoon in deze afgelegen buurten volkomen stil, toen het scherpe oor van Raffles die zich in een der portieken van het genoemde schoolgebouw verborgen had, een zwak gerucht opving.

Een man met zooveel ervaring als hij kon zich in den aard van dat geluid onmogelijk vergissen, men plaatste behoedzaam de uiteinden van een houten ladder tegen de houten schutting!

Voorzichtig stak hij het hoofd een weinig naar buiten, en bij het zwakke licht van een eenzame gaslantaarn, zag hij, hoe een donkere gedaante langzaam boven de schutting uitrees, even rondkeek, en toen zich in dat verlaten achterstraatje niemand bleek te bevinden, met katachtige lenigheid over de schutting klom en een oogenblikje aan de handen hing, om zich daarop te laten vallen en met snelle schreden de Rue des Lions af te loopen in de richting van de Rue St. Paul.

Een oogenblik koesterde Raffles de vrees dat zij misschien de wachtende taxi zou zien en deze zou aanroepen, maar de vrouw liep steeds verder en Raffles had zelfs wat moeite haar niet uit het oog te verliezen.

Zij scheen volstrekt niet voornemens te zijn een auto te nemen, maar liep haastig voort, bereikte de Quai des Célestins, waar zich heel wat meer voorbijgangers bevonden en begon die te volgen totdat zij deze kade schuin overstak, de Pont Marie overging en zich nu op het eiland St. Louis bevond, dat slechts een enkele, breede middenstraat bevat, aan de eene zijde door vier, aan de andere door zes zijstraatjes met de kaden verbonden, die zich ten Noorden en ten Zuiden van dit eiland in de Seine uitstrekken.

Raffles was haar zoo haastig gevolgd, dat hij zich er niet eens van had kunnen overtuigen of Brand hem met de taxi wel gevolgd was.

Wel verbeeldde hij zich, een paar malen het bekende geluid van den hoorn te hebben vernomen. Nog altijd volgde hij Odette op een afstand van een meter of vijftig, totdat zij de Rue Poulettier insloeg, die achter de kerk omloopt, de eenige, welke het eiland rijk is.

Hij zag haar nog een zeer smal steegje ingaan, en juist toen hij er zelf den voet inzette, opende zich aan zijn rechterhand plotseling een smal deurtje in een schutting,

een paar onguere gedaanten stortten zich op hem, hij kreeg een hevigen slag op het hoofd en snel ontzonk hem het bewustzijn.....

**Wilt U Uw vriend of Uzelven een welkom geschenk
geven, koop dan een blikken doos DUBEC van 50 of 100**

HOOFDSTUK V.

ONDER DEN GROND.

Toen Raffles weer tot zich zelf kwam bevond hij zich in een schier volkomen duisternis.

Het weinigje licht dat binnendrong in de ruimte waar hij nu was, filterde moeizaam binnen door een zeer klein raampje, dat zich wel vier meter boven zijn hoofd bevond, en dat van twee kruistralies was voorzien.

Aanvankelijk voelde Raffles zich een weinig duizelig, want de slag die hem had neergeveld was hevig geweest, maar spoedig keerden geregelde gedachten weer in zijn brein terug, hij poogde zich op te richten hetgeen echter met groote moeite gepaard ging, en het bleek hem al spoedig dat men hem behangen had met een gewicht van wel twintig kilo aan ijzeren kettingen, waarmede zijn enkels ergens aan den muur waren bevestigd en die ook zijn polsen bezwaarden.

Deze laatsten waren niet alleen aan elkaar verbonden, maar van iedere pols hing een eind ketting af aan het onderinde bezwaard met een ronden kogel, die zeker wel vier kilo woog.

— Wel, dat ziet er ouderwetsch en degelijk uit! mompelde Raffles voor zich heen. Ik dacht dat zulke dingen alleen nog maar op derderangs films te zien waren! Het lijkt een middeleeuwsche gevangenis waarin ik hier ben opgesloten! Intusschen kan het feit dat men mij niet aanstonds heeft dood

geslagen, niet anders dan verheugend worden genoemd. De lieden die mij hier op zulk een onheusche wijze verwelkomden schijnen dus in elk geval nog eenige waarde te hechten aan mijn leven.

Hij poogde eenige stappen voorwaarts te doen en zijn vingers ontmoetten al spoedig een muur die vochtig aanvoelde, vochtig en glibberig.

Het rook daar beneden muf en een paar malen voelde Raffles duidelijk hoe iets levends haastig over zijn voeten liep.

— Ratten! zeide hij half luid. Ik kan het geen aangenaam verblijf noemen, Laat ons eens zien, of hier nergens een deur is.

Weer begon hij met de grootste moeite, terwijl de zware ketenen rammelden, een soort van rondgang, maar die bracht hem niet verder dan omstreeks twee meter van de plek waar het einde van zijn voetketting in den muur was gemetseld.

En hij had wel steeds langs een vochtigen muur getast, ruw en ongelijk van oppervlakte, maar het hout van een deur hadden zijn vingers niet bereikt.

Op den tast keerde hij op zijn weg terug en probeerde het langs den anderen muur, want hij had reeds bemerkt dat de ketting in een hoek was vast gemaakt, maar ook deze poging leverde geen resultaat op.

En plotseling, zonder dat hij iets gehoord

had, knarste een zware sleutel aan de buitenzijde in het slot van een deur en hij moest even de oogen sluiten, zoozeer verblindde hem het licht dat plotseling zijn verblijfplaats vervulde.

De deur was geopend en hij hoorde een hem welbekende stem, die spottend hoorde :

— Goedenavond, mijnheer Raffles! Welkom in mijn nederig verblijf! Hoe bevindt gij U?

— Om u de waarheid te zeggen, miserabel! antwoordde Raffles, nog zonder te oogen te openen. Ik ken uw methodes, mijnheer Huguët, en ik moet ze afkeuren, want uw handlanger heeft veel te hard geslagen voor het beoogde doel. Nog een weinig harder, en gij zoudt voor goed van mij bevrijd geweest zijn.

— O, wat niet is, dat kan immers nog komen! zeide de stem weer, snijdend sarcastisch, dat zal geheel van jezelf afhangen!

— En dan die kettingen! vervolgde Raffles, die nu zijn oogen had geopend en ze liet glijden langs de roestige, ijzeren ketenen die hem aan handen en voeten gekluisterd hielden. Waar hebt gij dien ouden rommel in 's hemelsnaam vandaan?

— Belangstelling in antiquiteiten? vroeg Huguët spottend, zijn electricischen lamp een weinig ronddraaiend, zoodat alle muren goed belicht werden.

— Altijd geweest! antwoordde Raffles hoffelijk.

— Nu dan, ik wil wel aan je nieuwsgierigheid voldoen. Inderdaad hooren de kettingen bij den kerker. Ja, tegenstanders die het waard zijn, die behandel ik ook met een zekeren eerbied. Je bent hier in een cel, diep onder den grond, geachte Raffles, waarin niemand minder dan de man met het IJzeren Masker opgesloten is geweest gedurende korten tijd. Nog andere hooggeplaatste personen hebben hier gezocht, somtijds totdat een kleine, eenvoudige inrichting waarvan ik u het nut aanstonds hoop uit te leggen hen uit hun lijden verlost. Vroeger behoorde dit cachot bij het Paleis van Justitie, waarvan wij hier geen honderd schreden verwijderd zijn! Maar gij weet hoe het gaat tegenwoordig, de arrestanten worden een weinig vertroeteld, en krijgen keurige cellen gelijkvloers, met een krib er in, met behoorlijk eten, met licht en lucht, en zonder de ketenen, zonder de aardige inrichting waarover ik u reeds vluchtig mocht onderhouden!

Raffles liet de Koning van Parijs kalm zijn spotlust botvieren.

Hoe langer de man sprak, hoe meer tijd

hij zou hebben zijn omgeving eens op te nemen.

Hij zag nu duidelijk, dat hij zich bevond op den bodem van een soort van put, want een anderen naam kon men niet geven aan dien steenen koker, met een hoogte van ruim vier meter, misschien zelfs wel vijf, en een vierkanten vloer, iets meer dan twee meter in het vierkant.

Die vloer bestond uit groote, platte, vierkante steenen. Tegenover de plek waar hij was vastgemaakt was een lage, zeer sterke deur met ijzer kwistig beslagen. Zij stond zoover open, dat hij duidelijk de zware grendels kon zien waarmede zij aan de buiten zijde gesloten kon worden, behalve met het roestige slot.

Het venstertje wat ternauwernood drie decimeter aan iedere zijde. Zooals reeds gezegd was het afgesloten door twee tralies, vierkant, bijna een pols dik, die elkander kruisten.

Het bleek zich nu vlak onder de zoldering te bevinden.

Wat zijn ketenen betreft, zij waren zeker reeds eeuwen oud, rood van roest maar klaarblijkelijk nog stevig.

Toen gingen zijn blikken naar degenen die met Huguët waren binnengetreden en zwijgend, als een wacht, om hem heenstonden.

Het waren vier kerels, onvervalschte apachen, met groote, diep in de oogen getrokken petten, wijde broeken, de voeten stekende in smerige, eertijds witte gymnastiekpantoffels, en halsdoeken om den nek.

Tenslotte keek hij naar Huguët zelf.

Hij was vermagerd, in de weinige dagen sedert zijn vlucht, misschien door het bloedverlies, misschien ook wel door het onzekere van zijn toestand. En ondanks zijn spottenden toon keken zijn oogen Raffles vol doodelijken haat aan. In het grijsgroen van de pupillen flakkerde het als in de oogen van een roofdier.

En toen zag Raffles nog iemand, die hij wegens de duisternis in de gang niet dadelijk had kunnen onderscheiden.

En zijn heldere stem klonk onmiddellijk:

— O, madame Odette Godin! Mijn verontschuldiging dat ik u niet het eerst heb begroet. Maar gij houdt u daar ook zoo bescheiden in de schaduw.

De vrouw kwam langzaam een paar stappen naar voren, tot het licht van de sterke zaklamp haar bleek, boosaardig vertrokken gelaat bescheen en zei toen:

— Dat hadt je toch zeker niet verwacht, is het niet zoo, mijnheer de beroemde avon-

turier ?

— Dit einde ? Neen, dat beken ik ruiterlijk. Ik had alleen verwacht dat u mij naar de plek zoudt voeren waar uw... uw beschermer zich ophield.

— En daarin ben je dan ook geslaagd, maar je zult er weinig nut van kunnen trekken ! zeide de vrouw scherp. Je bent wel slim, Raffles, maar een ding wist je toch niet, en dat is, dat ik heel bekwaam ben in het afzien van de lippen, en woord voor woord heb kunnen nagaan wat je met je helper besprak in een hoekje van de kamer !

— Goede les voor een volgenden keer, zeide Raffles lakoniek.

— Ha ha ! Een volgenden keer ! lachte de vrouw hysterisch. Hij is het bluffen nog steeds niet verleerd. Jij dacht, omdat je Engelsch sprak, en heel zacht fluisterde, dat je afspraakje voor mij geheim zou blijven, maar je wist dan ook niet, dat ik zes jaren in Amerika heb geleefd.

— Zoo heb ik dan de eene domheid op de andere gestapeld ! zuchtte Raffles. Dat komt ervan, als men de lieden niet door en door kent ! En is het onbescheiden, als ik informeer naar het laatste hoofdstuk van deze kleine comédie, die gij op touw hebt gezet ?

— Daarover zullen wij het aanstonds hebben, zeide Huguet kortaf. Dat hoofdstuk zult gij zelf naar eigen inzicht kunnen doen besluiten.

— Als je het mij vraagt, Gaston, dan schiet je hem onmiddellijk een kogel door de hersens ! viel de vrouw woedend uit.

— Nu, dat is een wel wat zonderlinge dankbetuiging aan iemand, die u slechts weinige uren geleden toch wel een dienst heeft bewezen, die wat meer menselijkheid zou verdienen ! zeide Raffles zonder eenige scherpte.

Maar Huguet viel de vrouw grof in de rede :

— Bemoei je er niet mee ! Je hebt veel goed gemaakt, door hem in onze handen te spelen, maar je ezelachtigheid wat Georgette betreft zal ik niet zoo gauw vergeten.

— Een ding nog, voor wij verder gaan, begon Raffles weer, van wiens gelaat de glimlachende uitdrukking nog niet verdwenen was. Hoe wisten uw vrienden dat gij zoudt komen ? Hoe konden uw vrienden mij zoo snel en handig overvallen ? Vergeef deze vraag aan een man, die gaarne alles weet wat rechtstreeks of zijdeling met zijn eigen beroep in verband staat.

De vrouw haalde de schouders op, en zeide half minachtend half trotsch :

— Ik ben vanmiddag wel twee uren op straat geweest ! Natuurlijk vond ik dadelijk den schoorsteen, ook jouw mooie luik dat ik echter zorgvuldig ben voorbijgelopen, en een korte wandeling over drie daken was voldoende om door een leegstaand schoolgebouw, het was gisteren Woensdag weet je de straat te bereiken. Op dezelfde manier ben ik teruggekeerd en je hebt misschien wel eens van telefoons gehoord ?

— Alle hulde ! riep Raffles uit, oprecht verbaasd. Dat heb je waarlijk knap gedaan jongedame, ik heb wel eens vrouwen gehad onder mijn tegenstanders, maar ik geloof niet dat er een onder was, zoo listig als de mooie Odette Godin ! En mag ik nu even van onderwerp veranderen ? Ik heb een verbaazenden honger !

— Dat is niet verwonderlijk, je zit hier al twee uren ! spotte Huguet. En je wensch zal dadelijk worden voldaan. Wij hebben eten voor je meegebracht, want ik zou gaarne willen dat je beschikte over je algeheele lichaamskracht en je hersens, ik denk dat je een en ander wel zult nodig hebben. Zet alles voor hem neer en maak de kettingen van zijn polsen los, Gontran beval hij.

Een der zwijgende kerels achter Huguet trad nu naar voren met een vierkant mandje in de handen dat hij voor Raffles op den grond plaatste, om vervolgens met een vervaarlijken sleutel het slot los te maken van de boeien.

Raffles had zwijgend toegekeken, wreef even de roode plekken, ging bedaard op zijn hurken zitten, maakte het mandje open en zeide :

— Maar dat ziet er uitstekend uit ! Koude kip versch brood, een half fleschje wijn, een beker een blikje lunchtong, opengemaakt en wel, en, toppunt van weelde, zelfs een bord, mes en vork ! Ik behoef slechts toe te tasten

En hij begon aanstonds, schijnbaar met de grootste eetlust en ondanks zichzelf moest Huguet den geestkracht bewonderen van den man dien hij doodelijk haatte.

— Ik hoop dat je over enkele minuten nog even smakelijk zult toetasten ! begon hij grimmig. Want luister nu, en zet goed je beide ooren open want het gaat om je leven ! Vindt gij deze kerker goed verlicht ?

— Uitstekend ! antwoordde Raffles met volle mond. Laat die lamp maar hier !

— Die lamp nemen we aanstonds weer mee, zeide Huguet koeltjes. Ik bedoelde of je bij het licht van mijn lantaarn je omgeving goed kunt opnemen ?

— Dat laat niets te wenschen over. Nog al smerig, als ge mij dit woord veroorlooft. En er zijn ook ratten!

— Ja, dat heeft men meer in de putten, die zoo vochtig zijn! Ziet gij, het water van de Seine lekt hier geredelijk hier door en bij overstromingen staat het water hier wel een halve meter hoog.

— Dat is voor die ratten hoogst onaangenaam, zeide Raffles, en hij zette het mes in de luchtong.

— O, die weten zich wel bijtijds te redden, hun instinct waarschuwt hen, hernam Huguet luchtig en zonder den blik van Raffles af te wenden, in de hoop dat hij althans een spoor van angst zou waarnemen op dat mannelijk gelaat, waarin de oogen op dit oogenblik zoo vroolijk glansden, als zat hij aan een feesttafel, in een zaal vol licht en menschen.

— Maar overstromingen hebben wij voorloopig gelukkig niet te duchten, ging Raffles voort, en een homp brood ging de luchtong vergezellen.

— Dat niet — maar ziet ge, dat hoog water kunnen wij.... kunstmatig te weeg brengen! Ik zal u de zaak trachten uiteen te zetten. Gij weet natuurlijk dat wij hier zijn op het Ile St. Louis. Dat wil zeggen dat de Seine er in twee breede takken omheen stroomt. Welnu, voor een betere rioleering heeft men die beide takken met elkander vereenigd door een buisleiding! Die is echter reeds vijf jaren geleden buiten werking gesteld toen een beter rioleeringsstelsel werd uitgedacht. — Echter — die buis is er nog altijd, men kan er nog altijd water in laten, en een paar van mijn mannen echte knutselaars — iedereen heeft wel van die kleine ontspanningen nietwaar — hebben een handwiel aangebracht, dat een zogenoemde driewegskraan bedient, in die verbindingsbuis gemaakt. Die buis meet wel een halve meter in doorsnede, maar vlak onder die kraan hebben mijn dappere jongens, al knutselend, ha, ha een smallere pijp gemaakt die.... uitkomt in onder deze put!

— Buitengewoon belangwekkend! zeide Raffles levendig knikkend, en met smaak op de kippenbout kluivend. Stellig een interessante tijdspasseering! Vandaar natuurlijk die vochtige muren. En, stellen zij die kleine uitvinding wel eens in werking?

— Soms, als deze put gereinigd moet worden! Ziet gij — de buis waarvan ik sprak ligt ongeveer drie meter onder den grond, maar de bovenzijde van deze put, ik bedoel de zolddering, ligt er zeker wel

vier meter onder! Gij hebt natuurlijk op school wel aan natuurkunde gedaan?

— Mijn lievelingsvak! bevestigde Raffles. Altijd verbazend veel plezier in gehad. Gij doelt natuurlijk op de wet der Communi-ceerende Vaten — stil eens — hoe was het ook weer? „In twee vaten, die met elkander in verbinding staan, zal het water tot op hetzelfde peil stijgen,” of iets van dien aard.

— Je bent een uitstekend leerling geweest! Dat heb je goed onthouden! Dus, let op — wanneer het wiel van de driewegskraan wordt opengezet, dan stroomt het water door de buis, en begint deze put te vullen — natuurlijk tot heelemaal bovenaan, om tenslotte weg te stroomen door dat vierkante gat daarboven. — En ziet gij — vlug kan dat niet gaan, want het water dringt maar door heel kleine opening binnen, die gij hier en daar in den vloer kunt zien, tusschen de steenen. Het is merkwaardig wat die jongens in hun knutselzucht al niet bedacht hebben! Zoudt gij gelooven dat het wel een vol uur duurt voor het water in deze put dat kleine raampje daarboven bereikt heeft?

— Wel verbazend! zeide Raffles, zijn lippen afvegend aan zijn zakdoek, dien men hem gelaten scheen te hebben.

— Kunstig bedacht nietwaar? Ja, soms kan men zulk een inrichting wel eens noodig hebben, bijvoorbeeld om lastige, koppige heeren tot spreken te dwingen. Ziet gij soms eenigen samenhang tusschen uw verblijf hier en mijn toelichting tot dit aardige geval?

— Geen spoor! zeide Raffles, den kleinen beker opnieuw met wijn vullend.

— Wel, dan zal ik u op weg helpen — en nu alle spot terzijde, want ik bezweer u dat ik in vollen ernst spreek.

Huguet was een stap tot Raffles toegekomen, keek nu op hem neer met gekruiste armen en begon:

— Je hebt hier in Parijs een paar huizen, Raffles. Ik weet niet waar zich die bevinden, maar ik wil ze hebben, want het is me bekend dat ze eenige kostelijke geheimen bezitten, zooals uitgangswegen naar buiten, onder vestingmuren, door, die voor mij van zeer groot belang kunnen zijn. Maar dat is nog lang niet alles. Dat is slechts een onbeduidend onderdeel van wat ik van je hebben wil. Je bent buitengewoon rijk, al weet ik dat je de dwaasheid begaat van die rijkdommen zeer groote bedragen weg te schenken aan armen en onderdrukten, zooals jij ze noemt! Dat geld heb je verborgen

op verscheidene plaatsen van onzen aardbodem. Niemand kent die plaatsen nauwkeurig, behalve jij en je vrienden. Je zult mij er minstens twee van aanwijzen — en ik zal mij overtuigen dat je de waarheid hebt gesproken, alvorens ik je hier laat heengaan!

— Ik denk er niet aan! zeide Raffles zeer koel.

— Je zult het wel doen! hernam Huguet nu, zijn kalmte bewarend. Ik weet zeker dat je het doet, omdat dat goud en die diamanten voor jou niet zooveel waarde kunnen hebben als het lieve leven. Maar ik ben er nog steeds niet. Men noemt je een edelman, en ik weet dat je een eed nimmer zult breken. Je zult mij dus zweren, mij nooit meer een stroobreed in den weg te leggen, zoodra ik je hier zal hebben vrij gelaten.

— Ik zal je blijven vervolgen tot aan het eind van de wereld! zeide Raffles rustig en hij goot het restje van de wijn in zijn keelgat.

Dat was meer dan Huguet kon verdragen.

Hij trad woedend tot vlak voor Raffles, die pijlsnel in de hoogte rees, en beet hem toe, terwijl hij zijn vuist reeds ophief om toe te slaan:

— Jij vervloekte Brit! Denk je dat ik je daartoe de gelegenheid zal laten? Je zult alles doen wat ik zeg, of ik zal je met eigen hand neerslaan!

— Dat kun je niet — want mijn handen zijn vrij! zeide Raffles uit de hoogte en zijn gebalde vuisten waren reeds voor zijn gelaat om den slag af te weren.

Huguet glimlachte valsch, trad weer achteruit, schijnbaar gekalmeerd en hernam:

— Je zult je bedenken ik ben er zeker van. We geven je daartoe een vol uur, want zoodra we deze deur achter je gesloten hebben zullen we op de gang nog een kwartier wachten en je gelegenheid geven ons door schreeuwen te waarschuwen; daarna wordt onherroepelijk de kraan geopend.

— Je zult uit mijn mond niets te hooren

krijgen! zei Raffles koelbloedig.

— Geloof je soms dat zwemkunst je hier zou kunnen baten? krijgste nu de vrouw die vlak voor hem kwam staan. Zelfs al zou je met het water mee kunnen rijden, dan zou je nog de tralies van dat venster hierboven niet kunnen verbreken. En het uitstroomende water zal je door zijn kracht verpletteren. Maar je zult niet kunnen zwemmen, want die kettingen en gewichten zullen het je beletten. Nu begrijp je zeker ook waarom ze zwaar verroest zijn. Ze hebben al vaker dienst bewezen!

En Raffles keek haar een oogenblik aan met een blik die haar deed ineenkrimpen, daarna wendde hij zich zwijgend af en ging in zijn hoek zitten.

Dezelfde kerel die hem het eten had voor-gezet, sloot ruw de kettingen weer om zijn polsen, draaide den sleutel om in het slot, en voegde zich bij zijn makkers, die reeds heengingen.

Huguet wierp hem nog een dreigende blik toe, en zei heesch:

— Een kwartier — dan begint het water in de put te stijgen. Na een uur zal het je geheel bedekt hebben. Gedurende al dien tijd kun je roepen, en het zal daarboven gehoord worden. We zullen je dan langs een touwladder naar boven kunnen trekken — want heel boven in deze put is een zwaar luik. Van boven gegrendeld, dus maak je niet de minste illusies.

Raffles zeide nog steeds niets. Hij lag in zijn hoek, met gesloten oogen, als om het hatelijk gezicht van zijn doodsvijand niet langer te zien en vooral niet dat schoone, duivelachtige gelaat van de vrouw, die hem aldus vergold dat hij haar het leven had gered.

De deur sloeg dicht, de sleutel knarste, de zware grendels werden voorgeschoven.

Toen werd het weer zeer donker en zeer stil in den steenen koker.

De fijne asch van de „DUBEC” cigaret kent Lord Lister uit duizenden!

HOOFDSTUK VI.

HET WATER.

De deur was ternauwernood dicht of Raffles opende de oogen weer.

Hij trok voorzichtig zijn handen een weinig op, om te beletten dat de roestige kettingen leven zouden maken, en trachtte met zijn vingers de plek te bereiken waar de ijzeren armbanden om zijn polsen aan elkaar waren vastgemaakt.

Dit bleek echter volkomen onmogelijk te zijn. De verbindingsplek bevond zich juist onder de handpalmen, en hoe Raffles zijn polsen ook wrong, hij kon zijn handen niet zoo verdraaien, dat zijn vingers het slot bereikten.

Hij wentelde zich heel langzaam om, tot hij op zijn knieën lag, vatte met beide handen de beenkettingen en bereikte, deze langzaam inpalmend, het punt, waar die kettingen met een zwaren ring aan een ijzeren oog waren bevestigd dat in een steenen muur was vastgemetseld.

Raffles begreep onmiddellijk dat men die plek wel extra zou hebben verzekerd, maar niettemin spande hij zich een paar malen tot het uiterste in, om het oog uit den muur te rukken.

Dit bleek echter al even onmogelijk te zijn.

En nogmaals ging hij met den rug tegen den muur zitten, boog de knieën zoo veel mogelijk uit elkaar en tastte met zijn gewonde handen naar de ringen om zijn beide enkels, die op dezelfde wijze als de handboeien waren vastgemaakt.

Hij onderzocht in de dikke duisternis met zijn geoefende vingers dat slot, en voor zoover dat mogelijk was en kwam tot de ontdekking dat het een zwaar ouderwetsch hangslot was, zooals men vroeger wel gebruikte om tuindeuren of kelders af te sluiten. Het was buitengesloten dat zelfs de sterkste man dit slot zou kunnen stuk rukken, ook al waren zijn handen niet geboid geweest, want het halfronde ijzer, dat de verbinding tot stand bracht, was wel een pink dik.

Ja, als Raffles een van zijn loopers bij de hand had gehad, een van die fijne werktuigjes, die hem maar zelden verlieten, dan zou hij met het slot heel weinig moeite hebben gehad.

Het was een hangslot van gewone makelij en die bezaten voor Raffles volstrekt geen geheimen — hij zou ze met een haarspeld

kunnen openen.

Hij wist dat hij het kleine taschje met instrumenten in zijn zak gehad had, maar toen hij zooeven onder het eten, tersluiks en als om naar zijn zakdoek te zoeken, zijn zakken doorzocht had, toen was hij tot de ontdekking gekomen, dat men hem letterlijk alles had afgenomen, zijn horloge, het kleine bosje met sleutels, het kleine, fijne etui met loopers, natuurlijk ook zijn browning en zijn zwaar zakmes — tot zelfs zijn dasspeld toe.

— Die Huguët moet mij drommels goed kennen! mompelde Raffles voor zich heen.

En toen begon hij, heel voorzichtig, over den bodem van de put rond te kruipen, misschien wel in de hoop, een uitstekenden steen te vinden, om daarop het slot te verbrijzelen.

En juist toen hij op zijn knieën lag, begon het water heel zachtjes klukkend, door de kleine gaatjes in den bodem binnen te dringen....

Het kwartier was dus om.

Raffles luisterde scherp toe. Buiten de deur hoorde hij zwakjes schuifelende voetstappen, en het gillende hysterische lachen van de vrouw.

Toen werd het weer stil. En Raffles bleef voortzoeken, haastiger nu, in de wetenschap dat men het rammelen van de ketenen nu toch niet meer zou hooren.

De vloer was echter volkomen vlak.

Nu en dan, bij het verplaatsen van zijn handen zette hij die juist op een plek waar het water in een dun straaltje uit den bodem opschoot. Zijn knieën waren reeds doornat, toen hij naar zijn hoek terugkeerde, en met inspanning van al zijn krachten begon te rukken aan de beenketting.

Spoedig genoeg echter zag hij het nuttelooze van deze poging in, en opnieuw wendde hij zich om, en kroop weer voort, totdat hij plotseling ophield.

Zijn vingers hadden iets aangeraakt, in de dikke duisternis, dat zich bewoog dat hij verplaatsen kon.

Hij omvatte het stevig — en bijna was een juichkreet hem ontsnapt.

Het was de vork waarmede hij zooeven gegeten had!

Waarschijnlijk was dit kleine voorwerp van het tinnen bord gegleden toen de helper

van Huguet het van den grond raapte, zonder dat hij het had bemerkt, of het niet de moeite waard vond hem weer op te rapen.

Raffles nam den vork stevig met den steel in den rechterhand, nam een der buitenste punten tusschen zijn sterke tanden, en boog die zoo ver mogelijk zijwaarts.

Toen hij weer in zijn hoek ging zitten, de knieën zijdelings uitgebogen, was het water zeker wel een decimeter hoog in zijn kerker gestegen...

Zonder zich te overhaasten maar ijverig werkend, zocht Raffles op den tast weder het hangslot dat zijn voeten geboeid had, en begon met den omgebogen vorktand in het sleutelgat te tasten.

Het duurde lang, want het metaal was week, weeker dan dat van het slot, en een paar malen moest Raffles met de tanden dti primitieve werktuig anders fatsoeneeren.

Hij had naderhand onmogelijk kunnen zeggen hoeveel minuten er wel verliepen, maar het moest lang, ontzettend lang zijn geweest, want zijn handen werkten reeds onder water, en nu en dan, als het werktuig uitschoot, klotsend, door de felle beweging de drabbige golfjes van het binnenstroomende water hem tegen de kin, bij het diep voorover bukken.

Toen hij recht op moest gaan zitten om te beletten dat het kwalijk riekende water hem in den mond drong, begon hij te wanhopen — toen er plotseling binnen in het slot iets lossprong.

Hij rukte den ronden, ijzeren beugel uit het slot — hij kon zijn voeten nu bevrijden.

Het bleek nu dat zijn enkels in scharnierende banden hadden gezeten, die slechts bijeen werden gehouden door den ronden haak van het hangslot.

Zoo vielen dus de kettingen reeds van zijn voeten af, met de loodzware gewichten.

Onmiddellijk ging Raffles overeind staan, en het water reikte tot ongeveer halverwege zijn dijen.

Hij waadde zoo snel hij kon naar de deur, met de zware gewichten nog aan zijn handen, maar hij zag aanstonds in dat iedere seconde, aan het openen van die deur besteed, verloren zou zijn.

Het zou krankzinnigenwerk zijn, te willen beproeven die zware grendels aan de gangzijde te openen met behulp van een omgebogen vorktand.

Toen maakte hij den rondgang door den steenen koker, waarin het water langzaam, tergend langzaam hooger steeg, en tastte met den vinger langs de ruwe oppervlakte,

totdat hij een uitspringenden steen gevonden had, en daarop met alle macht met de boeien rondom zijn polsen begon te hameren, zoodat de ijzeren banden hem de huid schaafden en het bloed begon te vloeien.

Het water was tot aan zijn middel gekomen, maar het verminderde tevens het gewicht van de kogels en nog altijd sloeg Raffles met verwoede kracht het slot op de steen, zoodat het gruis om hem heen spatte, doch steeds vruchteloos.

Het ijzer vernielde den steen, maar niet omgekeerd.

Het water was tot halverwege zijn borst gestegen, toen Raffles iets anders verzon.

Hij waadde weer naar den hoek waar hij steeds vertoefd had, haalde zoo diep hij kon adem, dook onder, vond onmiddellijk de afgeworpen boeien en begon daarop opnieuw zijn poging.

Hij sloeg nu op ijzer, maar het water bood natuurlijk tegenstand, en door zijn inspanning moest hij reeds na tien seconden boven komen op omnieuw zijn longen met lucht te vullen.

Maar met onafgebroken willskracht begon hij door te gaan, steeds opnieuw, het slot van de polsen beukend op een van de zware kogels.

En telkens als hij boven kwam, was ook het water een weinig gestegen.

En nu stond het bijna onder zijn oksels, en de zware kogels om zijn handen dreigden hem telkens zijn evenwicht te doen verliezen, en hem met de voeten naar boven omlaag te trekken....

Hij was zelfs genoodzaakt, zich dicht bij een der muren te plaatsen om dit te beletten.

Drie malen trachtte hij zich af te zetten van den grond, om te onderzoeken, of hij zich zwemmende boven water zou kunnen houden — drie malen kon hij zich met krachtige beentrappen korten tijd boven water houden en dan trokken de loodzware kogels hem onherroepelijk naar omlaag en had hij moeite genoeg zich onder water zoo te wenden en te keeren dat hij het hoofd weder boven de oppervlakte kon uitsteken.

En hij zou zich moeten haasten, dat begreep hij, niet alleen omdat anders de verdrinkingsdood hem wachtte, maar ook zou het mogelijk zijn, dat tegen dat het uur was verstreken zijn vijanden door het kleine venster zouden komen zien hoe het met hem stond.

En voor de laatste maal dook hij weer onder, en hij wist, dat hij verloren was, als

hij thans niet slaagde.

Met inspanning van al zijn krachten beukte hij het slot op den steen, totdat het bloed in zijn hoofd begon te gonzen, en juist toen hij den ongelijken strijd tegen het noodlot wilde opgeven, voelde hij tot zijn onuitsprekelijke vreugde hoe het slot zich begaf, de ringen van zijn polsen weggleden — hij was bevrijd!

Hij had nog juist de kracht over zich af te zetten, en een paar malen haalde hij lang en diep adem, zoodra zijn lippen zich boven de oppervlakte van het donkere water bevonden.

Op dat oogenblik stond er bijna twee meter water in de put.

Raffles zwom naar een der wanden, daar, waar zich het venstertje bevond en trachtte eenig steunpunt voor zijn voeten te vinden.

Het gelukte hem niet — hier en daar staken wel de steenen heel weinig naar voren, maar niet voldoende om den voet een rustplaats te verschaffen.

Hij moest dus geduldig wachten, tot het water hoog gerezen was, om te pogen het luik daarboven te openen of misschien zich een doortocht te banen door dat kleine venster, na de tralies te hebben verbroken. Hoe dit moest geschieden hij wist het nog niet, maar hij was innig dankbaar, dat hij tenminste armen en beenen weer kon bewegen en iets doen!

Nog altijd drong daarboven het schijnsel van kunstlicht door de vierkante opening naar binnen.

Blijkbaar kwam dat venstertje niet uit in de buitenlucht, maar in een anderen kelder, een gedeelte van een oud riool wellicht.

Het was anders onbegrijpelijk dat al dat water zou kunnen wegstroomen, zonder dat iemand het zou opmerken.

Er verstreek nog bijna een kwartier en eindelijk eindelijk kon Raffles, zich zoo hoog mogelijk opwerkend, met zijn rechterhand het smalle kozijntje bereiken van het venstertje. Een bittere teleurstelling wachtte hem.

Hij zag met een enkelen blik dat het

voor een man, die zich halverwege in het water bevond, hoe sterk hij ook was, volkomen onmogelijk zou zijn die korte, dikke scherpkantige tralies los te wringen uit het beton, waarin zij stevig gebed waren.

Dit alles was blijkbaar niet lang geleden aangebracht en zoo stevig alsof het de eeuwen moest trotseeren.

En met weemoed in het hart bedacht Raffles een oogenblik, dat zelfs zijn trouwe Henderson, de geweldige reus, zich hier overwonnen zou moeten verklaren.

Het was onmogelijk kracht te zetten, wanneer men zich halverwege in die verraderlijke middenstof, het water bevond! Wel heesch Raffles zich zoo goed mogelijk op, zette beide voeten schrap tegen den muur, en trachtte uit alle macht aan een der tralies te rukken. Er was zelfs geen beweging in te krijgen.

Toen zwom hij weer naar het midden, maar het luik was nog veel te hoog boven hem om zelfs het nog te kunnen bereiken.

En voortdurend steeg het water. Nog tien minuten en het zou, eerst langzaam en kabbelend, dan met geweldige kracht door het vierkante gat wegstroomen.

En het was de vraag of hij zelf kon blijven ademhalen, te midden van dien krachtigen waterval, die met geweld een uitweg naar buiten zou zoeken.

Tenslotte kon hij zich zoover optrekken, dat hij een blik door het vierkante gat kon slaan.

Hij zag inderdaad in een soort van kelder, alleen verlicht door een gloei-peertje.

En op ongeveer vier, vijf meter van hem af zaten zes mannen en een vrouw, van wie hij er drie op den rug zag.

Maar nauwelijks had hij de vrouw herkend of zij zag hem.

Zij slaakte een woedende, waarschuwend kreet.

Een der mannen stond op, keek op zijn beurt om, zag Raffles, trok zijn revolver, zoo driftig dat hij zijn zwaren stoel omwierp.

Juist toen het schot afging, liet Raffles de tralies los en verdween onder de oppervlakte van het zwarte, ijskoude water.

Lister weet, dat hij bijna altijd met een Heer te doen heeft, als hij „DUBEC” cigaretten rookt!

HOOFDSTUK VII.

HET RATTENHOL.

Henderson en Brand waren wel degelijk trouw op hun post gebleven, en hadden ook gezien hoe Raffles de vrouw begon te volgen, die over de schutting geklommen was.

Zij wachtten slechts af of de vluchtelingen soms een taxi zou nemen, maar toen dat niet het geval bleek te zijn volgden Brand omzichtig rijdend den grooten Avonturier op den korten tocht, die hem over de brug van St. Louis bracht, en midden op het kleine eiland van dien naam, dat als een verlengstuk is van het beroemde Ile de la Cité, met zijn kostelijke oude bouwwerken.

En het duurde niet lang meer of Brand wist niet goed wat hij eigenlijk moest doen, want een kort oogenblik was Raffles uit het oog verdwenen.

Hij bracht de auto tot staan en fluisterde tot Henderson:

— Wacht hier even, ik keer onmiddellijk terug. Ik meen dat Mylord die smalle zijstraat is ingegaan en ik durf daar niet volgen met de taxi. Ik zal je aanstonds komen waarschuwen.

De reus knikte zwijgend. Hij had het niet bijzonder voorzien op die nachtelijke avonturen in het oude Parijs, de brave reus! Hij had er maar al te veel ervaring van en kende de verschrikkingen van die onderwereld — in meer dan één beteekenis!

Brand deed haastig eenige stappen in de zijstraat en kreeg Raffles juist weer in het oog, toen deze een duister smal slopping.

Hij liep er zelf op toe, zijn schreden dempend en toen — toen was het plotseling alsof een luik zich in den bodem opende, hij hoorde een doffen slag, een gedaante kwam vliegensvlug te voorschijn en het het volgende oogenblik was alles verdwenen en hij had het gevoel alsof hij zoeven een nachtmerrie doorloofd had.

Er was geen kreet geslaakt. Geen ander gerucht dan het zacht dichtvallen van een deurtje. Toen weer stilte.

Brand kon nauwelijks een kreet van ontzetting weerhouden en ijde naar voren, en betrad op zijn beurt het slopping.

Ja, daar was het valdeurtje geweest, dat moest zoo zijn — in die muur — bij het licht van zijn zaklantaarn zag hij de schar-

nieren, de klink, maar hoe hij er ook aan rakte, er was geen beweging in te krijgen.

Hij keek omhoog, en zag dat de muur behoorde tot een zeer oud gebouw dat misschien vroeger een fabrek en nog veel vroeger een klooster was geweest maar dat nu, bij kleine gedeelten verhuurd scheen te worden aan de allerarmsten.

Dien indruk maakte het tenminste van buiten, ofschoon Brand hoe vroeg het ook nog was in den nacht geen spoor van eenig licht kon bespeuren.

Hij zag maar weinige vensters hoog boven zich.

De slopping maakte een kromming, de muur echter zette zich voort, en scheen wat verderop een ruimte te omgeven, wat vroeger een kerkhof moest zijn geweest.

Hier was geen spoor van eenige deur of poort.

En het was er zoo donker dat men bijna geen hand voor de oogen kon zien.

Met bonzend hart stond Brand een oogenblik stil om te luisteren, maar hij hoorde volstrekt niets, niets dan het klotsen van het Seinewater tegen de houten wandbeschoeiing.

Toen snelde hij terug, zoo vlug zijn beenen hem konden dragen en fluisterde hijgend tot Henderson, die reeds ongerust werd:

— James, er is iets met Mylord gebeurd!

— Wat dan, mijnheer Brand? vroeg de reus ontzet.

— Hij moet in een hinderlaag zijn gelokt, ik begrijp er nog niets van! Plotseling verdween hij voor mijn oogen, toen hij een smalle steeg was binnengegaan, zoo donker als een kolenmijn en juist toen ik meende hem met de hand te kunnen aanraken.

— Maar dat is toch onmogelijk! fluisterde de reus, die zeer bleek was geworden. Hebt gij dan niet hooren loopen? Hebben zij hem het slopping doorgesleept?

— Niet; van dat alles. Heel in het begin ging ergens een deur open, of een valluik, ik hoorde een doffen slag en toen werd Mylord plotseling aan het oog onttrokken.

— Dan hebben zij hem dood geslagen, de schurken! barstte Henderson uit, in dollen woede de vuisten ballend

— Neen James! Indien dat zoo ware,

zouden zij zich niet de moeite hebben gegeven hem naar binnen te trekken, maar zij zouden hem of in de Seine hebben geworpen wat hier al heel gemakkelijk gaat, of eenvoudig hebben laten liggen waar hij lag. Ik vermoed dat zij hem willen dwingen zijn kostbare geheimen te verraden zooals dat vroeger al eens meer is geschied en daartoe is het in de eerste plaats noodig, dat Mylord leeft.

— Maar als gij dat aanneemt, mijnheer Brand, dan neemt gij ook aan, dat zij wisten wat er ging gebeuren! riep Henderson wanhopig uit.

— Daaraan twijfel ik ook geen oogenblik, James, hernam Brand, die zichzelf nauwelijks kon beheerschen. Die vrouw heeft een rol gespeeld, de sluwe duivelin. Zij moet kans hebben gezien, dien Huguet te waarschuwen of anders zijn handlangers, en zij heeft op handige wijze Mylord naar deze plek gelokt, waar haar medeplichtigen op den loer lagen.

Henderson was plotseling zeer kalm geworden.

Hij stapte rustig van zijn plaats en zeide:

— Dan kunnen wij maar een ding doen, mijnheer Brand, en dat is, hem te hulp snellen. Hij mag die geheimen niet verraden, en omdat hij het ook nooit zal doen, zullen zij hem willen doden! Dat moeten wij voorkomen! Wij zullen die deur inloopen, waarover gij hebt gesproken.

— Wij zullen verstandiger zijn, Henderson, en niets van dien aard doen! zeide Brand hoofdschuddend. Door het lawaai zouden wij niet alleen de omwonenden opmerkzaam op ons maken, maar ook de politie ter plaatse brengen, en dat moeten wij zoo lang mogelijk vermijden.

— Waarom? Waarom zouden wij niet den eersten den besten agent aanroepen, en hem zeggen wat er gebeurd is?

— Daar zijn verscheidene redenen voor James, en ik noem je er maar twee. Ten eerste zou daardoor het geheim van Mylord geopenbaard worden, en ten tweede heeft de politie niet de gewoonte zonder leven te te maken op te treden. Wij hebben te doen met zeer slimme tegenstanders, en bij het minste verdachte gerucht, zou Mylord vermoord worden en zij zelven zouden weten te ontkomen langs een van die sluipwegen, waarvan de bodem hier als het ware doorsneden is. Mylord heeft mij meermalen verhaald van het mierennest dat zich moet bevinden onder den grond van deze beide Seine-eilanden, en onder een groot gedeelte

van de omgeving op beide oevers. En nu wij dit hebben vastgesteld zullen wij dadelijk handelen, en langs een anderen weg trachten binnen te dringen.

— En de auto, mijnheer Brand?

— Die zullen wij tijdelijk opbergen. Ik weet een kleine garage, als het ware in de schaduw van de kerk die je daar ziet. Wacht mij hier. Hoe minder personen de garagehouder later herkent, hoe beter het wellicht voor ons is.

En Henderson moest wel tien minuten geduld oefenen voor Brand terugkeerde. En als er met de bandieten werkelijk gebeurd was wat Henderson als straf over hen van den hemel had afgesmeekt, dan zou er niet een meer van in leven zijn!

En weer ging er eenige kostbare tijd verloren omdat zij moesten wachten tot een tweetal agenten, die met tergende langzaamheid voorbijgingen, uit het oog en uit het gehoor waren verdwenen.

Toen snelden zij het slop in, maar dadelijk stond Brand weer stil en zeide zacht:

— Dit is de kleine deur! Je ziet hoe stevig zij is.

— Toch zie ik kans, haar in te drukken, Mijnheer Brand.

— Ik wil het niet ontkennen — maar je zoudt zooveel leven maken, dat je meteen het doodvonnis over Mylord zou voltrekken. En dat kun je onmogelijk willen! Ga mede, wij zullen pogen, wat verderop over den muur te klimmen.

— Maar het is een huis, het lijkt wel een oude fabriek, mijnheer Brand!

— Vroeger is het een klooster geweest, mijn jongen, hetgeen je duidelijk kunt zien aan de geheele bouworde en achter dat klooster was een kerkhof. Kerk, kerkhof en klooster hebben waarschijnlijk in vroeger eeuwen bij elkander behoord. En alleen de kerk wordt nog gebruikt.

Onder het fluisterend spreken waren zij snel voortgelopen en bereikten nu de plek waar het sombere hoge gebouw plotseling ophield en de muur zich voortzette.

Zij was bijna drie meter hoog en dus niet zoo gemakkelijk te beklimmen.

Zij vonden wat verderop een fraai, gewelfd poortdeurtje, van zeer stevig eikenhout, maar dat gesloten bleek te zijn, waarschijnlijk met grendels.

Brand overtuigde zich dat er in het donkere slop zich niemand bevond en zei toen zacht:

— Til mij boven op den muur, James, dan zal ik gaan zien of dat poortje van bin-

nen geopend kan worden. Zoo ja, dan laat ik je daardoor binnen, zoo neen, dan zal ik zoeken tot ik een ladder gevonden heb, en je die toesteken. Want ik zie geen kans, om, eenmaal boven zijnde, jouw acht en negentig kilo naar mij toe te trekken.

Zonder tijd te verliezen bukte Henderson zich, vatte Brand, die met de handen tegen den muur leunde bij de enkels en hief hem in de hoogte zooals een ander het met een wandelstokje zou hebben gedaan.

Een seconde later zat Brand schrijlings op den muur, en dadelijk liet hij zich aan den anderen kant op de weeke aarde vallen en het duurde niet lang of zijn tastende vingers hadden inderdaad twee roestige grendels gevonden doch hij moest met zijn zakmes eerst wat van die roest wegkrabben, voor hij in staat was de zware, ijzeren grendels uit hunne haken te trekken.

Maar toen kon hij ook vrij gemakkelijk de deur openen, en Henderson die dadelijk verklaarde dat hij tot twee malen toe zich had moeten verschuilen, omdat er een late bewoner van de buurt in de hoofdstraat voorbijschoof, glipte naar binnen en de deur werd nu zoodanig gesloten, dat men haar gemakkelijk weder kon openen.

Zij stonden in een bijna volkomen duisternis. Het eenige licht was afkomstig van de maan, die in haar eerste kwartier was en nog herhaaldelijk door wolken werd verduisterd.

Voor hen rees de sombere massa op van het gebouw, waarbinnen Raffles zich ergens moest bevinden en nu en dan stootten hunne voeten bij het voortgaan tegen overblijfselen van grafzerken, omgevallen kruizen, en boomstronken.

Er hing een akelige lucht en het was duidelijk dat de omwonenden dit voormalige kerkhof gebruikten om er al hun afval neer te werpen, door dit eenvoudig over den muur te slingeren.

Licht durfden zij echter niet maken, uit vrees dat men hen dan onmiddellijk zou zien, (en hen met windpistolen zou neerschieten.)

Daar zij bovendien vreezen konden, ieder oogenblik in een kuil te vallen duurde het bijna een kwartier, voor zij tenslotte den voet bereikt hadden van den zijgevel van het voormalig kloostergebouw.

Want dat het dit moest zijn bleek uit de dikte van de muren, en de geheele bouw-orde.

Hier bijvoorbeeld moest een kapel hebben gestaan van een halfronden vorm, waarvan de muren stand hadden gehouden en die

men op een afschuwelijke wijze verminkt en bedorven had, door er moderne ramen in aan te brengen.

Vruchteloos echter zocht Brand naar een deur, een ingang.

Eindelijk echter vond hij na eenig zoeken een zeer smalle, wel bijna twee meter hooge opening in den muur, zooals men die vroeger wel aantrof in soortgelijke gebouwen.

Die spleet was zeker een decimeter breed, maar het was althans een opening en Brand besloot onmiddellijk hiervan partij te trekken.

Henderson zoowel als hij waren voorzien van sterke stalen breekijzers, en de reus, die onmiddellijk begreep wat de jonge man voorhad, begon de kalk aan te tasten, die de oude steenen bijeenhield.

En het was een geluk, dat die kalk zoo verweerd was, door de eeuwen en den invloed van het weder, door het totale gebrek aan onderhoud, en de brandende zonnestrallen, want vrij gemakkelijk kon hij den eersten steen losmaken en zoodra die was verwijderd volgden de andere tamelijk vlug.

Maar toen het gat groot genoeg was om zelfs Henderson door te laten, had Brand met schrik uitgerekend dat er nu zeker wel anderhalf uur verstreken moest zijn van het oogenblik af, dat hij Raffles als door den grond had zien zinken.

Was het buiten donker geweest — hier — aan den anderen kant van den muur was het volkomen onmogelijk zelfs maar het geringste te onderscheiden en Brand was verplicht na een paar meters op den tast te zijn voortgegaan, zijn zaklantaarn te ontsteken.

En bij het schijnsel zag hij dat hij zich inderdaad moest bevinden in wat vroeger een vrij groote kapel was geweest van half ronden vorm.

Er bevond zich echter thans volstrekt niets meer in, geen enkel meubelstuk, geen bidstoel, geen crucifix, geen altaarkaarsen, niets, wat aan de vroegere bestemming herinneren kon.

Tegenover de plek waar zij waren binnengedrongen waren nog de overblijfselen te zien van wat vroeger zeker een schoon, door kunstenaarshand gedreven ijzeren hek was geweest, en daar voorbij begon een zuilengang, die naar het hoofdgebouw voerde, of liever er langs liep, en er door tal van poortgewelven mee in verbinding stond.

Brand wilde juist daarbinnen gaan, toen hij eensklaps stilstond, luisterde, en zachtjes vroeg :

— Hoor jij niets, Henderson?

— Zeker, mijnheer Brand, sedert een halve minuut ongeveer hoor ik iets dat op het neerplassen van water gelijkt. Het moet ongeveer onder onze voeten zijn! Toen het pas begon dreunde de grond ervan! Het water moet met groote kracht onder den vloer doorstromen.

— Laten wij voortmaken! zeide Brand kortaf, die bleek was geworden. Dat beduidt weinig goeds!

Zwijgend volgden zij de zuilengaanaderij, en steeds duidelijker hoorden zij het ruischen van het water. Zij liepen voorbij een geheel verlaten, reusachtige zaal, misschien vroeger een retortenhuis geweest, een ketelhuis, een brouwerij of iets dergelijks.

Thans wies er onkruid uit den bodem en liepen er de waterratten rond. Zij gingen verder bij het licht van hun lantaarns, bereikten een steenen trap, daalden die af en kwamen in een soort van kelder vol oude pakkisten en vaten.

En met steeds koortsachtiger haast begonnen zij te zoeken tot Brand opnieuw stilstond, want eensklaps was het geluid van stemmen tot hen doorgedrongen.

Ook Henderson had het gehoord. Zijn oogen begonnen te fonkelen, en zijn vuist omklemde het stalen breekijzer.

Brand liet het licht van zijn lamp overal rondspelen tot het viel op een deur, die niet geheel gesloten was. Zij gingen er op toe en hoorden nu duidelijk ruw gelach en gepraat.

Brand duwde de deur behoedzaam verder open. De twee mannen keken in een lange, maar smalle kelder. Er stond een tafel waarbij eenige mannen en een vrouw gezeten waren. Een man stond op, wierp zijn stoel om en richtte een revolver schuin naar beneden, naar een vierkant gat omstreeks een halven meter boven den vloer, in een der wanden aangebracht.

Als in een bliksemflits zag Brand heel even het gelaat van Raffles achter de tralies van dat gat, en juist even voor de man zelf schoot trok Brand zijn revolver en joeg den schurk een kogel door het hoofd. De twee schoten klonken slechts als een.

En het volgende oogenblik was de kelder de schouwplaats van een verschrikkelijken strijd. Henderson, zwijgend, maar half dol van woede, sloeg met zijn vreeselijk wapen in het rond, en had al spoedig twee van de

andere kerels zoo hard geraakt, dat zij die nacht althans niets meer waard waren. De vierde nam de vlucht, en nummer vijf kreeg van Brand met zijn eigen zwaren stoel zulk een hevigen slag op het hoofd dat hij bewusteloos ineenzakte.

De vrouw was reeds eerder gevlucht, schreeuwend van woede, en Brand had haar herkend, het was Odette Godin.

Geen tien minuten had dit gevecht geduurd maar het gelaat van Raffles was verdwenen. Zij zagen nog slechts twee handen die zich krampachtig vast klemden aan een der dwarstralies.

Henderson wilde hieraan reeds beginnen te rukken, maar Brand beval, hijgend nog van den strijd:

— Naar beneden! Er moet natuurlijk een andere ingang zijn voor die kerker. Daar is de deur.

Zij ijlden den kelder uit langs een anderen weg dan zij waren binnengekomen, vonden een vrij hoogen trap, ijlden die af, en toen wees hen het water dat door fijne kiertjes van een zwaren deur naar buiten drong, en een betonnen gang met een laagje water reeds bedekte, den weg.

Henderson wilde de grendels terzijde rukken, maar Brand beval opnieuw:

— Niet doen! Wie weet hoe hoog dat vertrek is, naar de trap te oordeelen die we zijn afgedaald. Zeker we vier meter, en de kracht van het uitstroomende water zou je verpletteren. Neem je breekijzer.

Henderson vatte opnieuw het stalen werktuig, dreef het tusschen de zware planken, waaruit de deur bestond, wrikte en wrong, en een dikke straal water spoot eensklaps naar buiten, die altijd breder werd totdat een geheele plank zich met luid gekraak begaf en Henderson ondanks zijn voorzorgen toch nog met kracht tegen den wand van de gang werd gesmeten.

Maar de opening was nu zoo groot, dat het slechts heel kort duurde voor het water was weggestroomd, langs de hellende gang waar zij tot hun voeten in het water stonden.

Toen rukten zij de grendels weg, draaiden het sleutel om in het slot, dien de schurken daarop hadden laten zitten en op den bodem van het cachot, met het hoofd nog even boven water vonden zij Raffles, door een schampshot aan het hoofd gewond, maar

levend, levend en glimlachend.

Met kracht drukte hij de beide mannen de hand, en toen drong hij zelf aan tot een overhaast vertrek. Zij beklommen zoo spoedig mogelijk de trap, snelden door den kelder vonden de kapel terug, en een oogenblik daarna was Raffles in veiligheid gebracht,

buiten het poortje van het kerkhof en juist op het oogenblik dat Gaston Huguet, gewaarschuwd door Odette en bijna krankzinnig van woede, met eenige andere helpers kwam aanstormen, om den kostbaren vogel gevlogen te vinden.

De volgende aflevering bevat:

LIST TEGEN LIST

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885